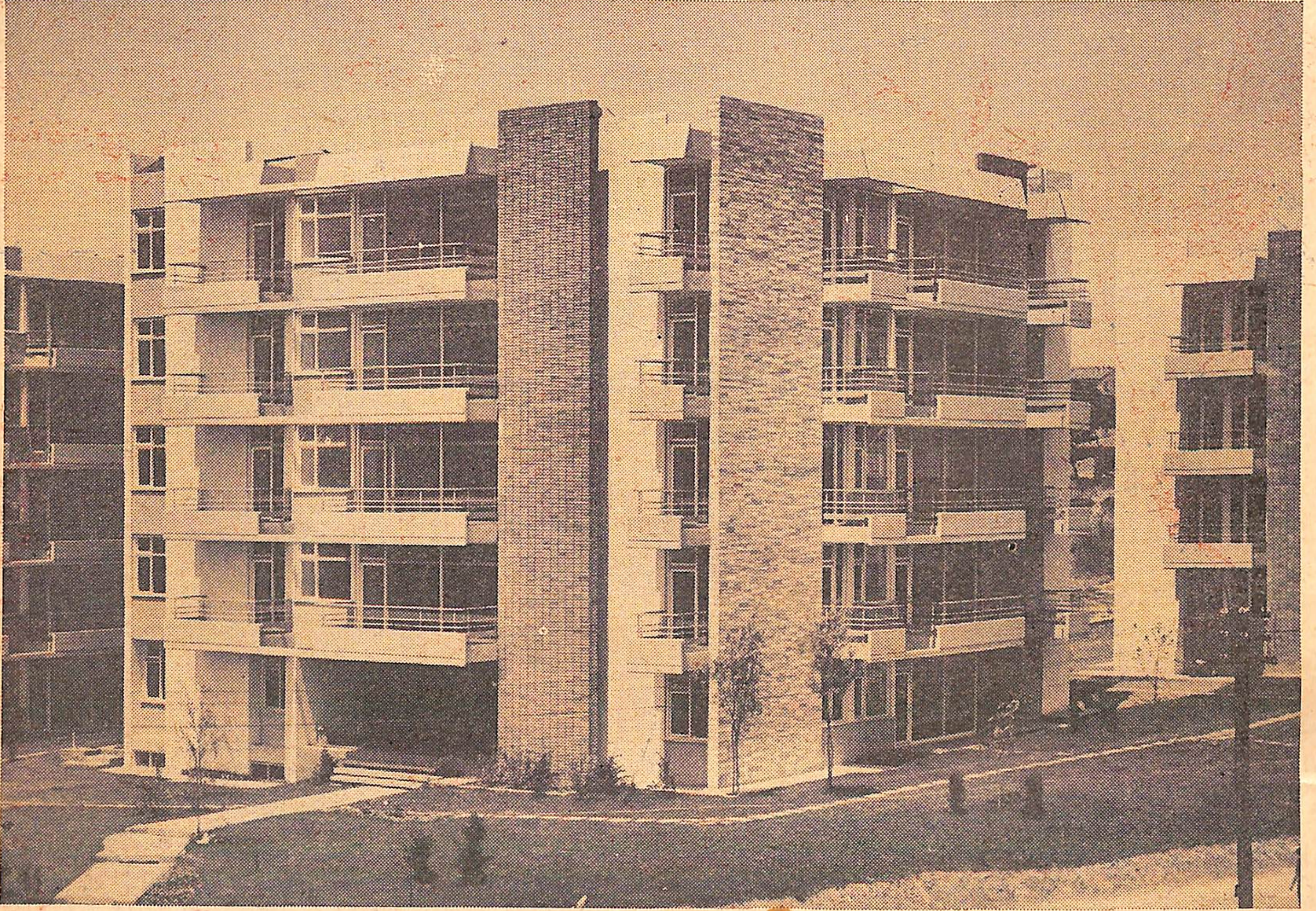

— Futbola selâm,
Toto'ya devam!

Bu şahane apartman dairelerine
sahip olmak için

SON FIRSAT

işte size

40

APARTMAN DAİRESİ

Bu Apartmanlar, İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Adalara nazır, denize ve İstanbul - Ankara asfaltına çok yakındır. Fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı 2 yatak odası, renkli fayans tezgâhlı geniş, aydınlık mutfak ve şofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. Duvarlar plâstik badanalıdır. Dairelerin Bankaya maliyeti 100.000 liradır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

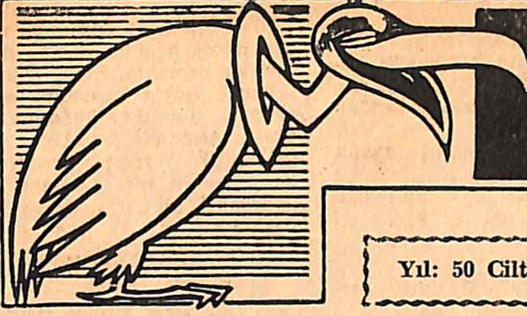

Bu çekilişte ayrıca:

40 ADET **100.000** LİRA
80 ADET **25.000** LİRA
200 ADET **10.000** Liralık Tahvil
400 ADET **5.000** LİRA
800 ADET **1.000** LİRA
VE **20 000** TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

Kazanmak için tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar İş Bankasında toplayınız

(Yeni Ajans: 2598 — 134)

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 40 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 20 Eylûl 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

ŞART

ŞÖYLE bir durum düşünün: Adamın birinin size borcu var. Ne vakit ödeyeceğini soruyorsunuz.

— Bir yıl sonra, diyor.

Konu çözümlendi diye rahatlıyorsunuz. Derken adam sözünü bir şarta bağlıyor:

— Benim bir evim var ya? Yardımcı ol, onu kiraya verelim; sana borcumu o paradan ödeyeyim. Bu şart gerçekleşmezse sözümü yerine getiremem...

Kabul eder misiniz böyle bir şartlı anlaşmayı?

Ederseniz, pek akılsızca davranmış olursunuz.

Çünkü —borçlunun borç ödemek için şart koşmaya hakkı olup olmaması bir yana— söz konusu durumdaki şartın yerine getirilmesi de büyük çapta aynı borçlunun iradesine bağlıdır. Adam borcunu ödememek isterse, bulunan her kiracıya şu ya da bu bahane ile yan çizebilir, evin kiralanmasına gizli yahut açık engeller çıkarabilir. Sonunda da:

— Ne yapayım kardeşim, der; gördüğün gibi şart yerine gelmedi, ben de sana borcumu şimdi ödeyemem!

Bu pek kaba manevranın tıpatıp benzeri, bugün en önemli sorunumuz olan rejim konusunda bazı politikacılar tarafından Türk kamuoyuna yutturulmak istenmektedir. Şöyle ki:

Normal demokratik işleyiş içinde halkın oylarıyla iktidara gelme şansları bulunmadığını çok iyi bilen o türlü zevat, 12 Mart Muhtırasının isteklerinden biri olan reformları hem seçim şartı gibi göstermekte, hem de bu reformları engellemek için gizlice ve açıkça ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Reformlar dalda armut ya da kavanozda turşu misali kendiliğinden oluşmazlar. Bunları insanlar adım adım gerçekleştirir.

Ne türlü insanlar?

Reformcu, yâni kurulu düzenin hiç değilse bazı noktalarına karşı çıkan halkçı ve ilerici insanlar.

Bir yandan o türlü kişileri toplum içinde etkisiz kılacaksın, halkçılık ve ilericiliği haydutluk gibi göstereceksin, kurulu düzenin kıyısına köşesine dokunma isteğini bile vatan ihaneti ile bir tutacaksın; reformları gerçekleştirebilecek güçleri köstekledikten sonra bir yandan da şart koşacaksın:

— Efendim, seçimlerin vaktinde yapılmasını elbette destekleriz; ancak daha önce reformlar tamamlanmalı...

Bu politikacı ağzının Türkçeye çevirisi şudur:

— Reformculara reformları yaptırmamak, o gerekçe ile seçimleri erteletmek, karışacak ortamda post kapmak niyetindeyiz!

Geçen hafta iki büyük partimizin Genel Başkanları bu duruma kendi açılarından ışık tuttular. İkisinin de üstünde birleştikleri temel nokta şu:

«Egemenlik kayıtsız şartsız ulusundur» ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalmak, hiçbir gerekçe ya da bahane ile bu temel kurala gölge düşürmemek zorundayız.

Bülent Ecevit'in o yönde işbirliği çağrısına ve Süleyman Demirel'in belirttiği «herkesin vaziyetini açıklaması» gereğine uyarak biz de tam bir kesinlikle şunu söylemek isteriz:

Su bulandırmak isteyenlerin çabalarını boşa çıkarmanın bugün en kestirme ve güvenilir yolu, 1973 seçimlerinin ertelenmesi ihtimaline kayıtsız şartsız karşı çıkmaktır. Bu görüşe yürekten katılıyoruz.

Önümüzdeki bir yıl içinde reformlar çok ileri ölçülerde yapılamazsa bunun sorumlusu her halde reformcular olmayacaktır. Durumu düzeltmenin yolunun da reformları gitgide daha köstekleyecek koşulları yaratmaktan geçemiyeceği açıktır.

Başka bir deyişle, eğer önümüzdeki yılda reformlar yeteri kadar yapılamazsa bunun en büyük nedeni rejimimizin bugünkü belirsiz çizgileri olacaktır. O çizgileri belirli duruma getirmenin tek demokratik, güvenilir, serüvensiz yolu da seçimleri vaktinde yapmak, her şeyi ondan sonra meşru düzen çerçevesi içinde düzeltmeye bakmaktır.

Başka reçeteler denemeye kalkmak, manevracıların oyununa gelmek ve fırsatçıların ekmeğine yağ sürmek olur.

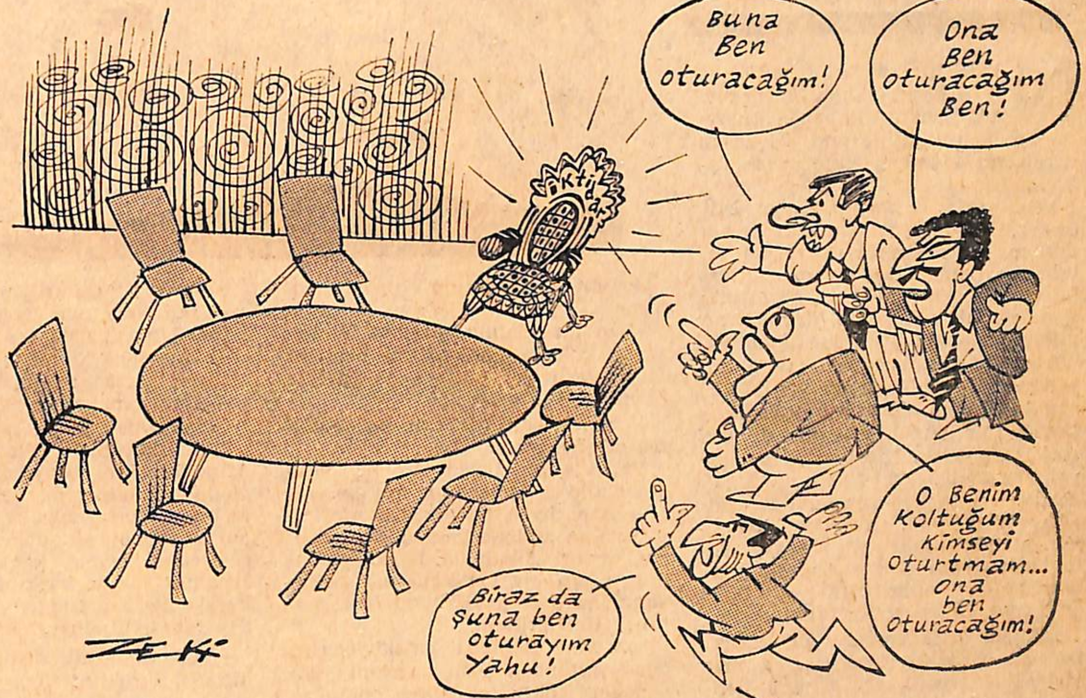
Yalnız, selâmete çıkmanın bir de gerçek şartı var.

Yolu gölgeleyen engeller iri, kötü niyetliler güçlüdür. Bunlar demokrasi savunucularının ancak temelde birleşmeleri ve gıllıgışsız bir işbirliğiyle biribirlerine destek olmaları sayesinde yenilebilir. Biribirlerini işbirliğine lâyık olamıyacak kadar kötü gören ve gösterenler ise öyle bir zeminde buluşamazlar.

Ecevit paralelindekiler Demirel'e «yabancı uşağı, oy madrabazı, maskeli halk düşmanı» der, Demirel kampındakiler de Ecevit'in «bozguncu, anarşi destekçisi, maskeli kundakçı» falan olduğunu iddia ederlerse, aralarındaki bütün köprüleri kendi elleriyle atmış sayılırlar.

Türkiye'de parlâmentolu demokrasinin geleceği, onu sevenlerin kendi kendilerine güçlük yaratmıyacak kadar akıllı ve hiçbir oyuna gelmeyecek kadar ihtiyatlı olabilmelerine bağlıdır.

Aman bu şarta dikkat!

— Satır, yuvarlak masa toplantısı istedi. —

«Sokaklar yürümekle aşınmaz.» — DEMİREL —

GÖBEKLİ HOROZ

muzaffer İZGÜ

NASIL bir kalabalık, millet et et üstüne... Oldum bittim meraklıyımdır kalabalığa, nerede bir kalabalık görsem, içlerine dalmadan edemem. Yine aynen öyle yaptım:

«Yol verin beyler, yol açın kardeşler, biz de görelim arkadaşlar» derken, bir baktım kendimi kalabalığın en önünde bulmuşum... Kalabalığın ortasındaki şeyi görmemle dönmem bir oldu ama, dönmek ne mümkün, sanki etten kemikten bir duvar, öylecene çevirmiş dört bir yanımı... Zorunlu olarak biz de yüzümüzü dönüp dinlemeye başladık... Ortada bir kürsü, kürsüde de bir politikacı vardı. Bir bardak su içiyor, on dakika lâf ediyor, sonra iki bardak su içiyor, yirmi dakika lâf ediyordu... Şimdi en önde olduğum için alkışlamasam ayıp olacak, ben de kalabalığın seline kapılmış, adam ne dese alkışlıyor:

«Yaşaa, bravoo» diyordum...

Bilmem artık sesimin gür çıkışı, bilmem artık üzerimdeki çivit mavisi elbise, politikacı gözünü benden ayırmıyor, sanki çektiği nutku sadece bana çekiyormuş gibi, arada bir bana başını sallayarak, parmağını uzatarak:

«Cağız, ceğiz» diyordu...

Sonra nasıl oldu bilmem, adam, önüne konulmuş kavrulmuş buğdaydan iki avuç yedi, önündeki sürahiden de üç bardak su içip başını havaya kaldırdıktan sonra, gözlerini yine bana dikti ve:

«Sevgili tavuk kardeşleriiim» diye bağırdı.

Ulan aman, adama bak, bizi tavuk gibi görüyordu... O da nesi, yanımdaki adama baktım, yok yok hayır, o kalıplı kıyafetli adam gitmiş, yerine, hani şu eti için beslenen kırmızı tavuklar vardır ya, ardlarını kaldıramadan yürürler, işte onlardan olmuştu... Onun yanındaki sıska adam ise, beyaz elbiselerinin içinde tastamam bir ligorin olmuştu...

«Sevgili tavuk kardeşleriiim»

«Gıt gıt gıdaaakkk»

Yahu bu ne biçim iştir be?... Kendime baktım, ulan aman, gitmiş bizim çivit mavisi elbise, yerine alacalı beleceli tüyler gelmiş, üstelik öyle parlak, öyle alımlı bir tavuğum ki... Gerçi tavuğum ama, beynim aynı eskisi gibi çalışıyor. Yanımdakine:

— Yahu kardeşim, dedim, şey ben tavuk muyum acaba?

— Evet, dedi, sen de tavuksun, ben de tavuğum, öteki de tavuk.

— Yahu iyi ama, bak ben insan gibi konuşuyorum, sen insan gibi konuşuyorsun?

— Hayır, biz tavukça konuşuyoruz senin haberin yok...

— Pekiyi bizim horozumuz nerde?

— İşte, şu kürsüdeki...

Baktım gerçekten biraz önceki adam şimdi adam değil, tastamam bir Denizli horozu... Mikrofonun başında, kanadının birini ayaklarının dibine dek yayıyor, yan yan masanın üzerinde yürüdükten sonra, mikrofona:

— Sevgili tavuk kardeşlerim üü ürüüüü! diye bağırıyordu...

Ama gözü niye bende bilmem ki... Pekiyi, o üürüüü der de biz tavuklar durur muyuz, tümümüz birden gıdak gıdak diyoruz... Fakat neden hep benim gözümün içine bakar bu horoz?...

— Sevgili tavuk kardeşleriiim, horoz vefakârdır, horoz cefakârdır, horoz âdildir!...

Tam bunu söyledikten sonra, önündeki buğday çanağından gagasıyla, buğdayları yere attırdı, biz tavuklar gıdaklayarak toplamaya başladık... Ama horozun gözü yine bende... Karmakarışık duygular içinde

olduğum için, diyorum ki kendi kendime:

«Ben bu adamın, pardon bu horozun çok hoşuna gittim, beni ya milletvekili yapacak, ya da partide büyük bir iş verecek.»

— Tavuk kardeşleriiim, horoz daima zayıfın yanındadır...

Yanında bir tavuk var ki, belki sekiz kilo gelir teraziye koysan.

— İşte, diyor, bu tavuk kardeşinizi yanıma aldığım zaman görecektiniz, tüyleri dökülmüş, boynu yolunmuş garip bir tavukçuktu, bakın şimdi ne hale geldi bunu ben yaptım... Üüü ürüüüü...

Biz yine hepimiz gıdaklıyoruz... Onun ardından yine gagasını yem çanağına soktu, ve bizim önümüze yem attı... Tekrar bağırdı:

— Sevgili tavuk kardeşlerim, horoz aynı zamanda çok çalışkandır...

Amma gözleri, gözbebeklerimin içinde, tekrarlayıp duruyor bunu:

— Horoz çalışkandır tavuk kardeşlerim, çok çalışkandır...

Yine kanadının birini ayağının yanına dek uzatmış, yan yan masanın üzerinde geziniyor... Hani horoz gözü n'olacak, mercimek büyüklüğünde falan demeyin, bayağı rahatsız ediyorlar beni...

— Tavuk kardeşleriiim, horoz kadar çalışkan yoktur!...

— Gıdak gıdak gıdak...

Ulan aman, bizim kürsüdeki horoz, öterek, çığlıklar atarak bir uçtu, hem bağırıyor, hem ardımdan koşuyor:

— Horoz çok çalışkandır tavuk kardeşlerim!...

Ben nasıl kaçıyorum, canımı dişime takmış, sanki deliden kaçar gibi...

O ötüyor boyuna:

— Dur tavuk kardeş, sana çalışkanlığımı göstereceğim, dur...

Yahu hiç durulur mu?

— Dur sana yem vereceğim...

Gıdak gıdak gıdak!...

— Dur sana kümes vereceğim!

Gıdak gıdak gıdak...

— Dur sana bir şey söyleyeceğim!

Gıdak gıdak gıdak...

Horoz kovalıyor, ben kaçıyorum... Artık öyle bir yere gelmişiz ki, yorgunluktan bitmişim... Kendimi zorla bir ağacın dalına attım. Baktım horoz ağacın altında, yine gözleri gözlerimin içinde, kanadının birini ayağının yanına sarkıtmış efe pozlarıyla gezip, ağzından bir iki buğday tanesi bırakıyor yere:

— Gıt gıt gıııt, diyor... Gel bak in, yem bıraktım sana...

Koşmaktan o denli acıkmış ki karnım, bir yeme bakıyorum, bir horozun boncuk boncuk gözlerine, insem mi inmesem mi?

— Gıt gıt gıt, in in hiç korkma, horoz bencil bir hayvan değildir, önce karşısındakini sonra kendini düşünür...

Ki de güzel iki iri tane ki yerdeki buğdaylar, ağzımın suyu akıyor ağacın dalından...

— İn in, diyor... Yahu tavuk kardeş, ben seni hep bunun için kovaladım, bu iki yem tanesini vermek için...

Ulan insem mi inmesem mi? Baktım horoz ağacın ötesine dek gitti. Yemler oracıkta, bana bakıp duruyorlar... Şöyle kanadımı ayarlayıp, ağacın dalından kendimi atıverdim... Atmamla beraber, horozun saklandığı yerden çıkması bir oldu... Yemin biri az daha genzime kaçacaktı ki zorla yutup kaçmaya başladım...

— Dur sana yem vereceğim!...

Gıdak gıdak gıdak...

— Dur sana kümes vereceğim!

Gıdak gıdak gıdak...

— Dur sana çalışkanlığımı göstereceğim...

Aman pek gıdak gıdak gıdak...

Ha tuttu beni, ha tutacak... Öyle ki ağzında da iki yem tanesi, bir türlü bırakmıyor onları... Kendimi bu kez bir sundurmanın üstüne attım... Horoz yine, sundurmanın altında, kanadının birini ayağının yanına sarkıtmış, bir o yana, bir bu yana gezdi... Yemleri yine ortaya koydu:

— Üüü rüüüü, gel ye bunları...

Enayi mi var ulan senin karşında? Baktı inmiyorum, kendisi sundurmanın üzerine çıkmak istedi, şöyle bir uçayım dedi, ama fazla etli, fazla yağlı ve de göbekli olduğundan ancak sundurmanın yarısına dek uçtu, sonra geri düştü. Bir kez daha atladı, yine düştü:

— Bana bak tavuk kardeş, dedi, ben horozum, erkeğim biliyorsun, sana çalışkanım dedim, çalışkanlığımı göstereceğim...

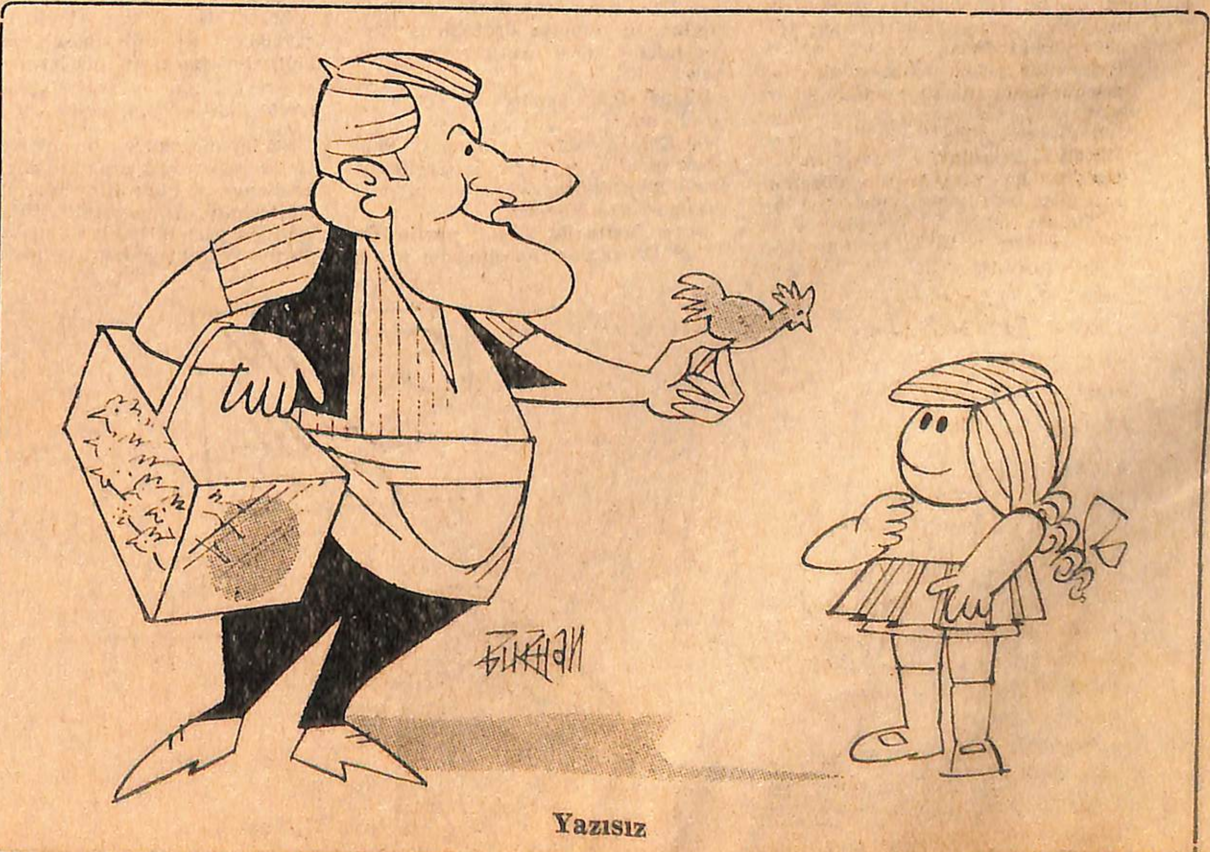
Bu kez nasıl uçtu, nasıl göbeğini hafifletti bilinmez, bir uçuşta hop yanıma geldi... Fakat ben kendimi attım aşağıya...

İşte o zaman karımın sesiyle uyandım:

— Vallahi senin bu yatakta deli yatmalarından, somyadan aşağı düşmelerinden bıktım usandım Nuri, dedi... N'oldu gene, kendini uçan adam falan mı gördün rüyanda?

— Sorma hanım sorma, tavuk olarak gördüm, dedim. Hem de bir horoz kovalıyordu beni...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

yedi gün

PAZARTESİ :

Bilinen nokta

Politik yaşamımızın en doğurgan partisi 50'lik CHP. lohusa yatağında düşünedursun, yeni doğan yavrunun ismi kondu bile: CP. (Cumhuriyetçi Parti). İsim babası durumunda olanların anlaşamadıkları husus, sadece amblem konusunda... Bu, mutlak bir hayvan olmalı ama, hayvanın kanatlısı mı olacak, nallısı mı?...

Kanatlı hayvan taraftarları, «En münasibi horozdur» diyor, başka bir şey demiyor. Savunucusu da, bir kaç ay öncesinin genç bakanlarından Ali İhsan Göğüş...

«Horoz, çalışkandır» diyor.

«Horoz, âdildir» diyor.

«Horoz, hürriyetçidir» diyor.

İlk ikisinin doğruluk derecesini bilmeyiz ama, sonuncusuna biz de katılırız.

Horoz gerçekten hürriyetçi olmasaydı eğer, her ağzını açışta kümesi boylar mıydı birader?

SALI :

Tanrı korusun

Gana hükûmeti, eski Başbakanın başını getirene 730 bin lira ödül verecekmiş.

Gana'da neler olup bittiğini pek bilmiyoruz ya, tüm umudunu seçtiği kadroya bağlayan Gana'lı seçmendeki şanssızlığa bakın siz.

Milyon dökmüş seçim yapmış. Kavga dövüş oy kullanmış. En güvendiği kişiyi Başbakanlığa çıkarmış da, nedeeen sonra başsız olduğunun farkına varıp, «Başbakanın başını bulup getirene şu kadar para verilecek» diye dayanmış ilânı gazetelere.

Bulunacak diye hiç oturup beklemeseler bâri.

Hani 730 bin lirayla seçim de olur, geçim de olur. Fakat aklı başında bir Başbakan, sanırız çok zor bulunur.

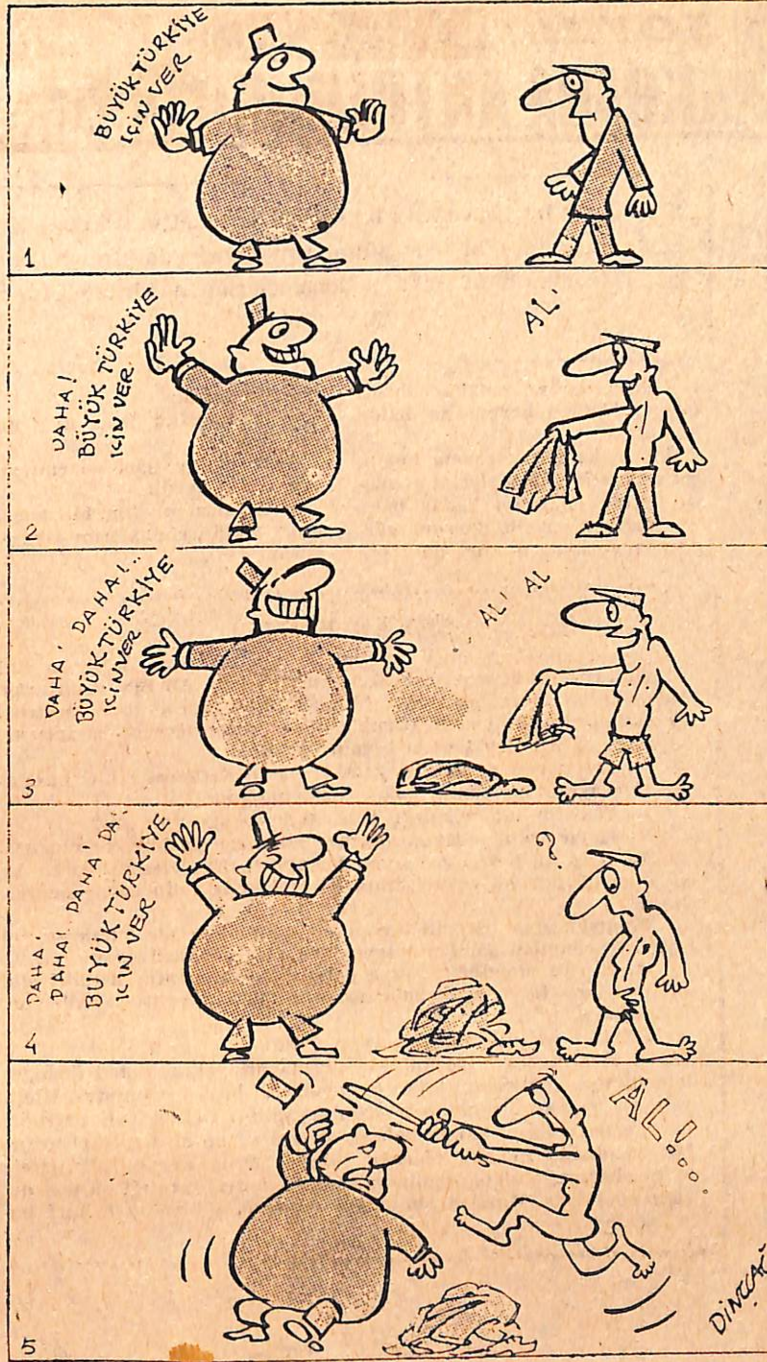
ÇARŞAMBA :

İkisinden biri

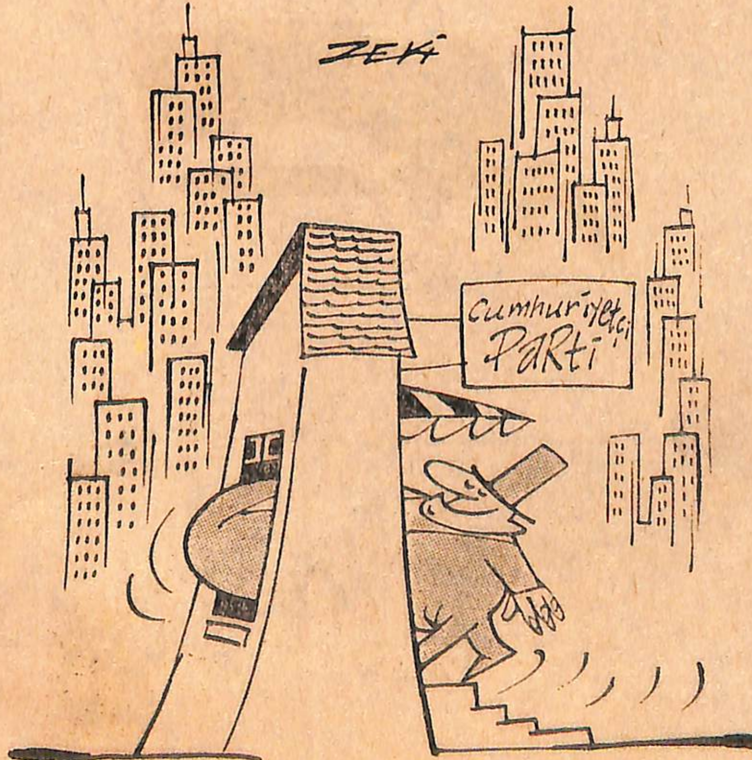
Milli Eğitim Bakanına sorarsanız, kayıt sırasında öğrenci velilerinden «Yardım» adı altında bile olsa haraç alınması, okul idarelerine kesinlikle yasaklanmıştır.

Velilere sorarsanız, haraççılıkta değişen bir durum yok.

Milli Eğitim Müdürlüklerini dinlerseniz, okulların hiçbirinde kayıt parası alınmıyor.

— Demirel, «Daha büyük Türkiye yapacağız» dedi. —

— «Göbekçilerden» bir milletvekili daha CHP'den istifa edip CP'ye girdi. —

Veli olarak giderseniz görürsünüz ki, hiç değilse ikiyüz liracık uyduramadınız mı, çocuğunuzun kaydı yapılmıyor.

Yetkiliyle görevlinin arasındaki uyuşmazlığa bakıyor da, bocalıyor insan.

Ya zorla alınana «haraç» denmiyor...

Ya günümüzün 200 lirasına «para» denmiyor!

PERŞEMBE :

Güldürmeyin insanı

Televizyon, «sar'a» ya yol açıyormuş.

Bu araştırmayı yapan uzmanı bulsak da, bir daha sorsak:

Neye yol açıyor diye...

Sar'aya mı, paraya mı?...

CUMA :

Nereden nereye...

Kocası kaçan kadınlar, Kanada'da toplanmışlar.

Eşlerine kavuşmak umuduyla dünyanın yolunu göze aldılar zaar.

A hatun kişiler diyesiniz; Kanada'da ne işiniz var? Sizinkiler Almanya'da bulunuyorlar. Bir kısmı kadın dırdırından bıkmış, bir kısmı geçim zorluğundan yılmış; kafası bozulan çekmiş kapıyı çıkmış!

Kanada'da toplanıp dedikodularını yapacağınıza, Almanya'ya geçip gönüllerini alsanıza.

CUMARTESİ :

Mühürletin birader

Peşpeşe yapılan iki açıklama ile büyük gerçekleri öğrenmiş olduk:

«Türkiye'de her dokuz kişiye bir radyo düşüyor.»

«Türkiye'de aklını oynatanların çoğu Karadeniz Bölgesinde yaşıyor.»

Ve insan ister istemez, bu vatandaşların radyo dinlemekte hâlâ neden ısrar ettiklerine şaşıyor!

PAZAR :

Tek ihtiyacımız

Alman televizyonuna bir demeç veren Demirel, «Türkiye'nin reformlara ihtiyacı yoktur» demiş.

Biliriz. Hazretin işi tıkırında, gözü pek toktur.

Kendilerinin bulunduğu yerde reform; reform olan yerde kendileri yoktur!

Vedat SAYGEL

50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ

DERLEYEN: KUDRET SİNAN

Sonraların büyük ve usta hikâyecisi Sabahattin Ali de —birçok edebiyatçı gibi— ilk adımlarını Akbaba'da atmıştı. İşte onun küçük, hafif hikâye denemelerinden birkaç örnek.

Yıl : 1926.

YANGIN

MAHİR'le Bahire bir akşam Nermin'lere dâvetli idiler. Erkenden hazırlanmaya başladılar. Mahir'in hazırlanması ne olacak? Fakat Bahire taktı takıştırdı ve gerçekten de yakıştırdı.

Zaten süslenmese de güzeldir ya... Öyle, yüzünün boyası çıkınca kalayı dökülmüş maşrapaya benzemez. Sonra kocasıyla da iyidirler. Herkes bunlar kadar biribirlerini seven karı kocanın kolay kolay bulunamıyacağını söyler dururlar. Zengindirler de... Meselâ bugün Bahire'nin üstündeki elmaslar aşağı yukarı bir servettir.

Mahir'le Bahire'yi Nermin merdiven başında karşıladı:

— Nerede kaldınız? Oo, bu ne şıklık ayol? Dur bakayım, âdeta elmaslarının hepsini takmışsın. Fakat bunları çıkarsan daha iyi!

— Neden?

— Belki bir şey olur.

— Aaa, dâvetlilerinden emin değil misin?

— Yavrucuğum her dâvetli yanında bir sürü de dâvetsiz getiriyor. Hepsini nereden tanırım?..

— Peki ne yapalım?

— Çıkar...

— Nereye koyayım?

— Kocana ver.

— Peki!...

Bahire, bütün mücevherlerini çıkarıp Mahir'e verdi.

* * *

Dans bütün şevkiyle devam edip duruyordu. Çiftler dönüyorlar, dönüyorlar ve ara sıra büfeye gidip bir şeyler içtikten sonra yine dönüyorlardı.

Bir arlaık Mahir:

— Oh, dedi. Ne kadar kalabalık...

Sonra yavaşça sıyrılarak yan taraftaki küçük odalardan birine geçti. Kapıyı örttü, koltuklardan birine uzanarak gözlerini kapadı ve hemen uyudu.

* * *

— Yanıyoruz, yanıyoruz!...

Birdenbire salon karıştı. Herkes merdivenlere koştu. O nazik beyler, bayılarak yerlere düşen kadınlara bir kere bile bakmadan, kendilerini dışarı fırlatıyorlardı.

Biraz sonra itfaiye yetişti ve herkes kurtarıldı. Yangın ise bütün şiddetiyle devam ediyordu.

İçlerinden kimsenin eksik olup olmadığına bakanlar Mahir'i aralarında göremediler:

— Mahir nerede?

— Bilmem!...

— Aman arayın!...

Bu sırada Mahir gürültüden ve dumandan uyanmış, kapıyı açmıştı. Yüzünü bir alev sütunu kapladı, hemen kapıyı kapadı. Eyvah diri diri yanacaktı. Pencerelere koştu, bağırmaya başladı:

— Ben buradayım, beni kurtarın...

Herkes yukarı baktı ve dumanların arasında onu gördü. Bahire bir anda çılgına dönmüştü. Ağlıyor, bağırıyor, yalvarıyordu:

— Allasaşkına kurtarın... Aman Yârabbi mahvolacağım, kurtarın... Yârabbi kurtarın... Oh, ne yaparsanız yapın!...

Etrafındakiler kendisini teskin etmeye çalıştıkça o büsbütün coşuyor, bağırıyor, çırpınıyordu...

Nihayet pencereye bir merdiven dayadılar ve fedakâr bir itfaiyeci Mahir'i baygın bir halde kurtardı.

Bahire hemen kocasına koştu. Bu sırada Mahir gözlerini açmıştı. Kendisi için bu kadar helecan geçiren sevgili karısını karşısında görünce minnet dolu bir bakışla sordu:

— Yansaydım bana acır mıydın Bahire?

Genç kadın gözyaşlarını silerek cevap verdi:

— Acımaz mıydım hiç kocacığım? Bütün elmaslarım senin üzerindeydi.

SABAHATTİN ALİ

BEKÂR KİRACI

Evvel zaman içinde, yâni pek de o kadar eski değil, şu son zamanlarda da denebilir mesken kıtlığı vardı. Ali Bey uzun araştırmalardan sonra bir ev bulabilmişti. Ama tam kontrat yapılacağı zaman ev sahibi evini çocuklu aileye vermeyeceğini ısrarla ortaya atınca Ali Bey hemen cevabı dayadı:

— Zaten ben de evinizi yatakta yatan dermansız biri hesabına tutacağım. Bu benim yakın bir tanıdığımdır.

— Peki bu zat evli değil mi, çoluk çocuğu yok mu?

— Hayır çoluk çocuğu yoktur, yakınları ile birlikte oturur.

Kontrat bu bekâr zat adına imzalandı. Eve taşınma günü Ali Bey, en büyüğü on yaşında tam dört çocukla gelip dairesine yerleşti.

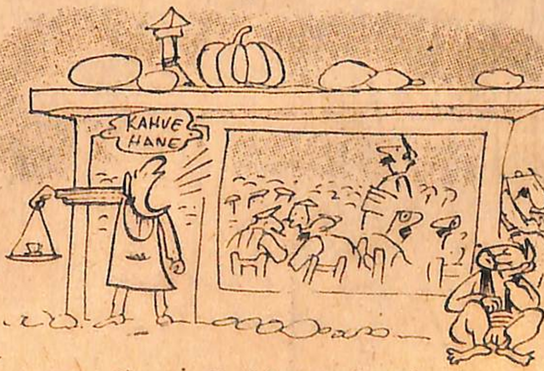
Komşulardan bu hali duyan ev sahibi kan ter içinde koşup geldi. Burnundan soluyor, öfkesinden ateş püskürüyordu:

— Ne bu efendim?... diye çıkıştı. Siz kontratın maddelerini ihlâl ettiniz. Dolayısiyle anlaşmamızın hükmü yoktur. Evden çıkacaksınız.

Ali Bey soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Benim bekâr ve yatakta dermansız yatan kimse dediğim işte şurada çikolatasını yiyen on yaşındaki büyük oğlumdur. Kontratı bu bacaksız adına ben sizinle yaptım. Oğlum evli değildir, çocuğu da yoktur. Yalnız babası, annesi ve üç de kardeşi vardır. Biz kendisine misafir olacağız. Merak etmeyiniz misafirliğimiz uzun sürmez. Sadece oğlumun sizinle kontrat yaptığı sürece devam edecektir. Bundan sonra biz de onunla birlikte evinizi boşaltacağız...

2.000.000 işsiz var. — Gazeteler —

TELEFONU OLSAYDI

KEMAL Bey iki seneden beri Şermin Hanım'la beraber yaşıyordu. Fakat son zamanlarda Şermin'in halinde bir başkalık vardı. Cemal'e karşı tutumu çok değişmişti. Vakitli vakitsiz evden çıkıyor, ancak ortalık karardıktan sonra geliyor, yorgun yorgun yatağa düşüyordu.

Cemal Bey, her ne olursa olsun, Şermin'in kendisini aldattığına kanaat getirmişti. Biçare âşık fena halde üzülüyordu. Son çare olarak karısını gizli fizli takip ettirmeye; çantasını, dolaplarını karıştırmaya başladı ve onu baştan çıkaran herifi bir yakalayacak olursa adamakıllı dövmeye de yemin etti.

Nihyet günün birinde Cemal Bey meraktan kurtuldu. Şermin'in âşığını bulmuştu.

Evet, bir akşam eve gelmiş ve ansızın odaya girince sevgilisinin elinde bir fotoğraf görmüş, derhal atılıp resmi kapmıştı. Bu geniş omuzlu, kalın enseli, yassı burunlu, yamru yumru adaleli, genç ve dinç bir boksördü. Resminin üzerine de: «Sevgili Şermin'ciğime...» diye bir yazı yazmıştı.

Cemal Bey bir atılışta resmi kapmış, parça parça edip atmıştı. Sonra Şermin'e dönerek:

— İşte, diye gürledi. Şimdi sahibini de bu resmi gibi yapmaya gidiyorum.

Kapıya doğru yürüdü. Fakat birdenbire eşikte duraladı. Geri döndü, Şermin'e sordu:

— Bu herif kim bakayım, söyle bana?...

— Boksör İzzet...

Bu cevap üzerine Cemal Bey bir müddet tereddüt etti. Fakat kabadayılığa leke sürmemek için:

— Ben o boksör beye şimdi kim olduğumu gösteririm!...

Diyerek telefon rehberini eline aldı. Müthiş bir hiddetle yapraklarını çevirip aramaya başladı:

— Boksör İzzet, boksör İzzet, boksör İzzet...

Bir türlü bulamıyordu. Rehberde böyle bir isim yoktu. Durdu, düşündü. Sonra hiddetle rehberi elinden yere attı:

— Yazık, dedi. Alçak herifin talihi varmış, telefonu yok. Eğer telefonu olsaydı...

Yumruklarını sıktı, dişlerini gıcırdattı, kaşlarını çattı:

— Evet, eğer telefonu olsaydı ben ona gösterirdim!...

Akbaba Televizyon

OLİMPİYATLARIN ARDINDAN

SAYIN okuyucular, Olimpiyatlar bitti... Kiminiz gitti gördü.. kiminiz seyretti.. kiminiz gazetelerde okudu.. kiminiz hiç ilgilenmedi...

Biz görevimizi yapıp sizlere bir kere de AKBABA Televizyonundan aktaralım...

Bilindiği gibi sapır sapır döküldük... Üzüldük... Fakat asla rezil olmadık. Zira, sporda yenilmek bir şerefsizlik, gurur kırıcı bir olay değil. Yalnız, bazı tâbirlerin zaman zaman değiştiği kanısına vardık. Size bunları belirtmek istiyoruz:

«Geldim, gördüm, yendim...» demiş eloğlu... Asırlar önce... Şimdi bizler «Gittim, yenildim, döndüm» desek,, olabilir... Kınanamaz. Pekiii... «Gittim, gördüm, geldim» desek, daha iyi... Faydası inkâr edilmez... Ama, «Gittim, gezdim, geldim» dersek bu olmaz... Ya bir de «Gittim (...) yedim döndüm» demek durumuna düşülürse?...

Bütün spor dallarındaki başarısızlığımız dolayısiyle, avuçlarımız, alkışlar için kalkamadı. Zarar yok. Keşke hiç yerinden kımıldamasaydı da, yüzümüzü örtmek, utancımızı saklamak, mahçubiyetimizden saçımızı başımızı yolmak için de kalkmasaydı...

Bu avuçlar, (Artık hangi biçimde olacak) bazı suratlara inmeli... Yoksa, hâlâ ellerimizle örtülü kendi suratlarımızla kimsenin yüzüne bakamayız.

Anlaşıldı mı beyler?...

....

Gelelim müsabakalara... Efendim, birtakım adamlar ve hanımlar bir şeyler yaptılar. Pek anlayamadık... Bana kalırsa, meselâ o yüzücüler, ardlarına yelken bağlamışlardı. Bu düpedüz haksızlıktır. Biz burada teknelerimize takacak yelken bulamıyoruz. Zira o adamlar, o kızlar, bizim spor kulüplerinin teknelerinden daha hızlı gidiyorlardı. Olmaz böyle şey... Ben, bi adamla bi kızı görünce «Bunlar memleketlerine dönüp bu kadar altını bozdurup kuyumculuğa başlarlar» diyerek ne kadar açıkgöz olduğumu ifade ettim. Halbuki bu ahmaklar altın madalyaları şeref nişanesi olarak saklayacaklarmış.

Daha sonra bir kaç hatun çıktı ortalığa... Bu ne rezalettir? Kardeşim, ya adam gibi bale yap. Ya, jimnastik mi ne diyorlar ondan eyle... İkisini bu kadar âhenkle birleştirmeye ne hakkın var?... Oldu olacak bâri bir de çiftetelli oynasaydınız. Bizim buralarda o kadar göbek atan hanımımız var. Onlar sizin işinize karışıyorlar mı?... On santim kalınlığında çıta üstünde perende atılır mı be vicdansızlar? Dansözlerimizin ekmeğiyle oynamayın... Kendinize daha kalın bi şey bulun...

Birtakım adamlar da voleybola benzer bir şey oynadılar. Hiç beğenmedim. Herif, smaç'a çıktığı zaman topu göremiyorduk ki... Seyredemediğim şeyin nesini beğeneyim?...

Ya o boksörler... Adamlar deli mi ne? Bir araba dayak atıp bir o kadar yiyorlar... Sonra maç bitti mi galibi, mağlûbu biribirlerini kucaklayıp kutluyorlar... Hangi kaidede var böyle saçmalık? Herif hazır gardını indirmişken bi tane daha patlatacaksın ki sportmenliğini göstereceksin...

Bi de o eskrimcilere bozuldum. Trafik lâmbası gibi bellerine ampul bağlamışlardı. Toslaşma oldu mu, Allah sizi inandırsın mahkeme, zabıt filân yok. Lâmba hemen yanıyor. Kim tosladıysa öteki herif ışıklanıyordu. Yahu böyle vaktinde yanan trafik lâmbası mı olurmuş?...

Bazı adamlar ellerinde sopalarla ortalığa fırlayınca «yaşasın» dedik. «Şenlik var.» Hevesimiz kursağımızda kaldı. Meğer bunlar çim hokeyi takımıymış. Sopa ile de topa vurulurmuş, adama değil. Ben, «televizyonu kapatalım» diye tutturdum. Hanım, «Dur ayol» dedi. «Birazdan atçılar var. Belki tepişirler, biraz neşelenirsin...» Şimdi ben, tepişme olacak diye ümitle bekliyorum. Pis hayvanlar... Tepişmek ne gezer? «rap» deyip duruyorlar... Meğer, at terbiyesi yarışmasıymış... Hayvan işte ne olacak!... Terbiye olmuş...

Ertesi gün adamın biri bir sopa kaptı... Evlere şenlik... Beş metre kadar boyu var. Tamam, dedim. Bu sefer tamam. Hiç değilse hakemin kıçına bi tane indirecek. O ümit de boşa çıktı... O, atlama sırığı imiş... Spora yararmış. Adam dövmeye değil.

Derken, bazı adamlar ortaya çıkıp biribirlerine sarıldılar... Bayağı utandım. Meğer yanlış bi şey sanmışım. Güreşmiş... Çoktan unutmuşum...

Sonra, iki ucuna kamyon tekerleği bağlanmış bi sopayı ıkına sıkına kaldırdılar. Bu ne ola ki? İki lâstiği kaldırmakta ne var? Meğer o tekerlekler demirdenmiş, buna halter derlermiş.

Daha sonra iri yarı bir kaç kadın zuhur etti. Kimisi koskoca bi odunu, kimisi tabak çanağı yaradana sığınıp fırlatıyorlar. Dalgınlık ve korkuyla bizim hanımın boynuna sarılıp «Vallahi tallahi bi daaa yapmicam» demişim...

Meğer birine cirit, ötekine disk denirmiş... Kimsenin kafasına da atılmazmış.

Eksik olmasınlar, bu işlerden anlayan misafirler bizi özledikleri̇nden o günlerde ziyaretlerini hiç ihmal etmiyorlardı da bunları onlardan öğreniyoruz.

Adının cirit olduğunu öğrendiğimiz o nesneyi bir ara erkekler atıyor, o sırada da hanımlar 200 metre yarışları yapılıyordu. Bayan atletler, çıkış için diz üstü çöktüler. Buna da start denirmiş. Adamın biri ciridi bi savurdu, çömelmiş kızlardan birinin poposuna yapıştı da ondan bi anda uçtu sandım. Değilmiş... Benim zaten içim geçmeye başlamış, uyku bastırmış... Spordan anlayan misafirlerimiz de uyuya kalmışlar...

Nasıl da uyumuşuz...

Sayın AKBABA TV. okuyucuları,

Bu yayınımızın başında, sadece kendi avuçlarımızdan bahsetmiştik... Halbuki, Olimpiyatlardaki malûm olay dolayısiyle şimdi bütün insanlığın elleriyle yüzlerini kapatmaları gerekir, hemcinslerinden nasıl böyle yaratıklar çıkabildiğinin utancı içinde...

Sulh güvercinlerinin, kıtalararası dostluğu sembolize eden bir amblemin altında böyle bir hunharlık...

Olimpiyatları, okuyucularına 50 yıllık geleneklerine uygun biçimde bir mizah çerçevesi içinde aktarmaya hazırlanan AKBABA Televizyon, bu nedenle neşriyatına üzüntüyle başlamak mecburiyetinde bırakılmıştı...

Sonunu ise büyük teessürleriyle kapatıyor.

AKBABA Televizyon okurlarından özür dilemiyoruz... Mizah, bizim görevimiz... Bu olay da, birtakım kişilerin kendilerini (insan) sanmalarının acı komikliği değil mi?...

Bütün sporcular,

Elleriniz, kollarınız bağlı yarışmadınız...

Onlar elleri kolları bağlı öldürüldü...

Yetkililer, ilgililer,

Yetkilerinizde, hele göstermeniz gereken ilginizde elleriniz bağlı değildi. Onlar, sportmence çarpışmak imkânından yoksun elleri kolları bağlı öldüler. Halbuki oraya spor yapmaya gelmişlerdi dostluk meşalesi altında... Harb etmeye değil... Kaç sıfır mağlûpsunuz?...

Onlar için ağlıyor, insanlığın haline gülüyoruz...

Yaman KORUR

TELE — KARİKATÜR

1 2 3

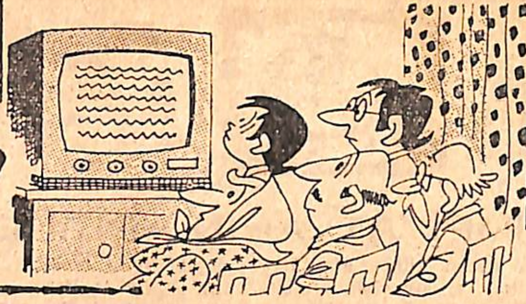
— Münih Olimpiyatlarında İsrailli sporcular öldürüldü. —

— Okullar açıldı. —

Sabahçılar... Öğlenciler... Gececiler!

Dün gece Münih'teydik!

Vedat Saygel

HANİ mahalle toptan karanlığa gömülmeseydi, dünyayı yerinden oynatan olaylardan gene haberimiz olmayacaktı inanın. Önce karşımızdaki evin ışıkları karardı.

— Eh, dedik, ya şöyle bir akşam gezmesine çıktılar, ya sinemaya gittiler.

Fakat ertesi akşam sağındaki, solundaki evler de karanlığa gömülünce:

— Bu işte bir bit yeniği var, diye düşündük.

Üçüncü akşam ne görelim? Koca mahalle karanlığa gömülmemiş mi?.. Bir bizim evin pencereleri ışıl ışıl.

Sabahı dar yaptık. Gazeteleri almaya giden eşim:

— Ayol, Kemal bey akşam dükkânı neden erken kapatmış biliyor musun, diye soluk soluğa girdi içeri.

— Neden kapatmış?

— Çocukları toplayıp Münih olimpiyatlarına götürmüş de...

Şaşkınlıktan elimdeki çatalı zeytin tabağı diye çay bardağına batırmışım, çay bardağı zannıyla zeytin tabağını ağzıma dayamışım!

— Bir gece içinde hem gidiş dönüş yolculuk yapmışlar, hem müsabakaları görmüşler ha? Dur şunu nasıl başardığını kendisinden öğreneyim.

— Yorgunluğu ne olacak gardaş, dedi bakkal. İki adımlık yer. Her gece oradayız. Bu akşam gene gideceğiz, siz de gelsenize...

Dışarı nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Parasını verdiğim sigarayı bile çırakla yetiştirdi arkamdan. Baktım, karşımızdaki evin erkeği çıkıyor kapıdan. Daha:

— Akşam... derken, sorumun cevabını verdi:

— Münih'teydik.

— Neredeydiniz neredeydiniz?

— Münih'teydik.

— İyi işe yetişebildiniz.

— Yetişemiyecek ne var birader? Gece birbuçukta kalktık, ikiye çeyrek kala yataktaydık!

Allahım sen aklımı koru!

— Oh, oh... İyi eğlendiniz mi bâri?

— Ama ne eğlenmek... Yağan devamlı kar altında yüzücülerin çekişmesini görseydin, heyecandan yerinde duramazdın! Bu akşam siz de gelsenize...

Ağzımı açtım da, bir şey diyemedim. Küfür etsem, ayıp olacak. «Geliriz» desem, yalan olacak. Çaresiz, Münih — İstanbul arasındaki yolu onbeş dakikaya indiren, Olimpiyat köyüne Eylül ayında kar yağdıran komşunun sadece aklından kuşkulanmakla yetindim. Neyse, traş olma bahanesiyle berbere daldım da, heriften kurtulmuş oldum. Baktım, altımızda oturan İhsan bey koltukta. Lâf atmasan olmaz:

— Akşam size gelecektik ama, ışığınız yoktu, dedim.

— Tüh, dedi, bileydik beklerdik. Canımız da öylesine sıkılıyordu ki...

— Allah bilir erkenden yattınız?

— Yoo, yatmadık.

— Sinemaya gittiniz?

— Kızlar, «Sinemaya gidelim» diye tutturdular, oğlan «Luna Park»a gitmemizi istedi. Eşim ev gezmesi istedi. Annem, «Oğlum dünya gözüyle şu Olimpiyatları bir de ben göreyim» dedi. Sonunda hepimiz annemin teklifinde birleştik, saat dokuzda Münih'teydik. Siz?...

En fukara komşunun bile her canı sıkıldıkça soluğu Münih'te almasına karşılık «Valla biz evde oturduk» desem, milletin ağzına sakız olacağız:

— Işığınızı göremeyince biz de evde oturmadık dedim. Akşam yemeğini Sen nehri kıyısındaki lokantaların birinde yedik, Londra'yı şöyle bir dolaşıp, Madrid, Cenova, Pire yoluyla döndük eve!

Göz ucuyla aynadaki suratına baktım, kıskançlıktan ateş kırmızısı olmuş. Alelacele koltuktan kalkarken lâf olsun kabilinden sordu:

— Bu akşam ne yapıyorsunuz?

— Henüz belli bir programımız yok, dedim. Hele akşam olup şöyle bir toplanalım da, Güney Amerika'ya mı uzanırız, yoksa Uzak Doğu taraflarına mı, bakalım.

Hasetten renkten renge giren suratıyla sordu:

— Neden Münih'e gelmiyorsunuz?

Daha önce edindiğim bilgileri satmaya başladım:

— Münih'e gitmek gezme sayılır mı birader Onbeş dakikalık yol. Üstelik buram buram kar yağıyor. Üç beş yüzücünün yarışmasını seyretmek için dünyanın ayazı yenir mi?

— Ne kar'ı, ne yüzmesi?...

Suratına baktım, şekilden şekile giriyor.

— Dün gece seyrettiğiniz neydi yâni? Yüzücüler değil mi?

— Boks müsabakalarıydı.

— İkiniz de karıştırdınız, diye konuşmaya katıldı berber. Bayanlar arası uzun atlamaydı dün gece gördüğümüz.

— Ay, siz de mi Münih'teydiniz?

Alt kattaki komşuyu yolcu ederken cevap verdi:

— Mahallece oradaydık. Hüseyin beyler, Murtaza efendiler, Sami beyler, hep oradaydılar.

Traşı nasıl olduğumu bilmiyorum. Bu saydığı kimselerin bırakın Münih'e gitmesini, akıllarına estiği zaman kahveye gidecek halleri yoktu. Çoğu, daha maaşı aldığı gün, yeni aya borçlu giren kimselerdi. Böyle olduğu halde onlar bile Avrupaları dolaşsınlar, biz evde kapanıp kalalım ha? Bu olamazdı işte!

Omuzlarıma dökülen kılları fırçalarken:

— Bu gece güreşler var, dedi. Hazırlanın da geçerken sizi de alalım.

Düşünmekten uyuşan beynimle, mumyalanmış gibi kalktım yerimden. Adama traş parasını verdim mi, vermedim mi; dâvetine teşekkür ettim mi, etmedim mi hatırlamıyorum bile.

Eve geldim ki, ohoo, bizimkiler harıl harıl hazırlanıyorlar.

— Nereye böyle?

Sanki diş bilediği bir arkadaşına nisbet yapar gibi sesli sesli cevap verdi eşim:

— Haberin yok mu, Münih'e gidiyoruz ayol.

— Münih'e mi?... Yol parası, pasaport meselesi ne olacak?

— Orasını bize bırak, kafanı yorma sen.

Bizim kafanın yorulacak hali kalmamıştı zaten. Bakışlarımı ev halkının üstüne diktim, büzüldüm bir köşeye, başladım beklemeye. Ayaküstü çabucak bir şeyler yendi, kâğıt külâhlara kahveler kondu, evlerin ışıkları tek tek sönünce eşim emri verdi:

Haydi kalkın gidiyoruz!

Dışarı çıktık ki, ohoo, millet çoktan sokaklara dökülmüş. Dökülmüş ya, kimsenin kimseyi bekleyecek hali yok!

Eşimin:

— Çabuk olun da yer bulalım, demesiyle açtık adımları.

Onca insan otobüste iyi bir yer kapmak için biribiriyle yarışıyordu zaar. Ana caddeye bir çıksak, evvelallah bizi kimse tutamazdı ya, sokağın inişiydi, çıkışıydı derken görünürde kimse kalmadı. Açıkgözlük de ölmedi ya... Vurdum kömürcünün bahçesine:

— Gelin ardımdan, kestirmeden çıkıverelim önlerine!

Baktım bizimki bağırıp duruyor arkamdan:

— Ayol nereye gidiyorsun?

— Münih'e gitmiyor muyuz?

— Eee, oradan mı gidilir?

— Münih'i bilmem ama, otobüsle gidilecekse otobüs durağına buradan gidilir.

— Sen gel bizimle...

Düştük peşine. Şinasi beylerin evinin yanından saptık, Kâzım beyin dükkânını geçtik, daha dar, daha bozuk bir sokağa girdik, Hamza beyin kapısında durduk. Eşim kapıyı tıklattı, tanımadığım biri bizi içeri aldı, biri basacağımız yeri görmemiz için kibriti çaktı, tüm mahalleli orada değil mi! Eşim:

— Olduğumuz yere çökelim kimseyi ezmeden, diye fısıldadı.

Suratımızı pır pır titreşen havlu büyüklüğündeki ışığa dönüp oturduk. Hemen bizden sonra gelip, arkamıza çömelen bir başka aile:

— Tüh, dedi, program çoktan başlamış.

— Tüh, diye fısıldadım bizimkilere, program çoktan başlamış.

Arkamızdaki ailenin erkeği:

— İşte burası Münih, diyordu çocuklarına.

Parıldayan ışıklı yerde hiçbir şey göremediğim halde:

— İşte ulan, gitmedik, görmedik demeyin, dedim çocuklara. İşte burası Münih!

Arkamdaki adam:

— Allah razı olsun Hamza beyden, diyordu çocuklarına. Televizyonu tam vaktinde aldı da, mahalleliyi Olimpiyatlardan mahrum bırakmadı.

— Allah razı olsun Hamza beyden, diye fısıldadım bizimkilere. O televizyon almasaydı, bizler Münih oyunlarını buradan izleyebilir miydik?

Kulağım arkamdaki adamda, bakışlarım hiçbir şey çıkaramadığım parlak ışıktaki titreşimlerde, ondan aldığımı bizimkilere naklediyorum.

Arkamdaki adam:

— Of be, o ne yumruktu öyle, dedi.

Çocuğu:

— Yumruk değil baba, yüzücü bunlar, kulaç atıyorlar, diye düzeltti.

Eşi:

— Hayır, kürekçiler, diye itiraz etti.

— Of be diye fısıldadım bizimkilere. O ne yumruktu öyle!

Çocuklar:

— Ne yumruğu baba, diye düzelttiler. Boksör değil, güreşçi bunlar.

Anneleri:

— Altmış dokuzuncu Parti de kuruldu. —

— Gel ulan, boş oturmaktansa biz de bir Parti kuralım!..

— Koşucu oğlum, koşucu bunlar, diye itiraz etti.

Program bitip ışıklar yanınca koşucularla görüşmek fırsatı bulduk ancak.

Geceyi, gözümü kırpmadan geçirdim desem yeridir. Sabah erkenden fırladım sokağa. Baktım, komşular durakta toplanmış, gazete satıcıları-nın:

— Arap komandolarının İsrail kampına yaptıkları baskını yazıyooor!... bağırışlarına rağmen:

— Geceki müsabakalar bokstu...

— Su topuydu...

— Hayır, güreşti, diye ateşli bir tartışmaya girişmişler.

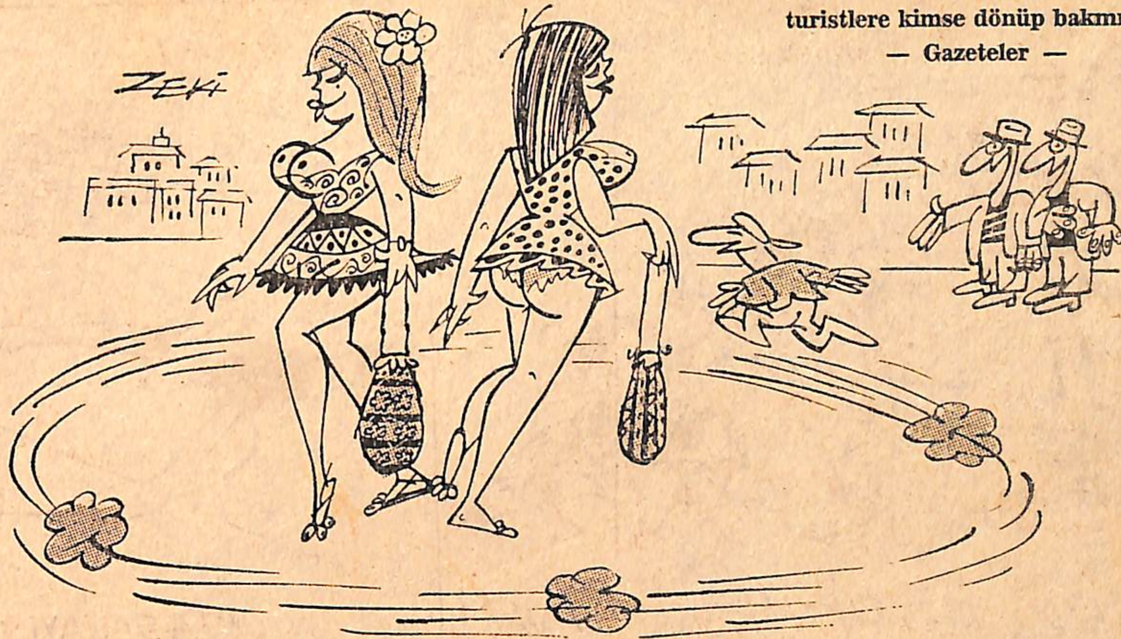
Hani bir ara tanka benzer, silâha benzer bir şeyler gördüğümü zannettiğim halde yüzde yüz «Falan müsabakaların yayınıydı» diyemiyeceğimden, fikrimi soranlara tanıklık edemedim. Fakat gece ışığımızın olmadığını görüp:

— Neredeydiniz? diyenlere, kurula kasıla bir güzel:

— Münih'e doğru şöyle bir uzanıverdik, dedim.

Vedat SAYGEL

Kuşadası'nı dolduran yarı çıplak turistlere kimse dönüp bakmıyor. —
— Gazeteler —

— Eee.. binde biri dönüp bakar birader... O kadar olacak!..

İNSANLARI bir tehlikeden korumaya fazlaca meraklı görünen kişilerden kuşkulanırım. Bana öyle gelir ki o tehlikenin kaynağına gizli bir düşkünlükleri vardır onların.

Hiç unutmam, dört yaşlarında bir afacan oğlana büyüyünce ne olacağını sorduğum zaman «İtfaiyeci» demiş, sonra da yangın konusunda bir konferansa başlamıştı:

— Yangın çok kötüdür! Ateşin şakası yoktur! Evi de yakar, seni de, komşuları da! Sakın çakmakla oynama! Kibrit çakma! Mum yakma!...

Büyükleriyle konuşunca anlaşıldı mesele:

Meğer velet ateşle oynamaya bayılırmış. Yangın çıkarmasına kaç kere ramak kalmış. Bir kere de kardeşinin saçlarını tutuşturmuş. Dayak yediği ve elini kibrite yahut çakmağa sürmesi kesinlikle yasaklandığı için merakı diline düşmüş öyle.

Söz konusu edilen tehlike namusla ilgili bir şey olduğu zaman da içime aynı kuşku düşer.

Namuslu kişiler başkalarının başına namus müfettişi kesilmezler. Belirli bir namussuzluk gördükleri zaman pisliği temizlemeye çalışır, ama hikâyeyi dillerine dolamaz ve toplumu ahlâksızlıktan korumak gibi lâflarla keçileri kaçırmazlar.

YELPAZE

Toplumu koruma işini meslek diye yapan profesyonellere gelince...

Onların hepsini «suç işlemeye gizlice yatkın kişiler» sınıfına sokamayız tabiî. Bekçi, polis, gümrükçü gibi vatandaşlarımız arasında başka iş bulamadıkları için yahut rastlantılar sonucunda o mesleklere girmiş kişiler de vardır.

Ama plânla, şevkle, aşırı keyifle o türlü iş tutanlara pek sempati duyamıyorum doğrusu.

Sizin çocuğunuz dört yaşındayken «Ben gümrükçü olacağım» dese, biraz tuhaf karşılamaz mısınız?

Bir yeri korumakla görevli kişilerin orayı soymaları çok seyrek görülen bir olay değildir.

Daha geçenlerde Bursa — Yalova yolundaki bir benzin istasyonu soyulmuştu. İstasyon bekçisi Ali Enginar karakolda uyuklarken birden sayıklamaya başladı:

— Enişte, paraları iyi sakla... İyi sakla paraları enişte...

Bunun üzerine Ali Enginar'ın eniştesi yakalandı. İkisi de soygunu yaptıklarını itiraf edip tutuklandılar.

Bu, sayıklayanı... Ya sayıklamayanlar?

Kediler ve ciğerler

★

Hiçbir şeyi rastlantıya bırakmayan çağdaş teknik o konuyu da ele aldı.

Şikago yakınlarındaki bir «psikolojik danışmanlık» firması, toplum koruyucusu rolüne heveslenen kişileri süzgeçten geçirme konusunda uzmanlaşmış. Resmî makamlara, belediyelere ya da özel kuruluşlara bekçi, muhafız, itfaiyeci, gümrükçü, polis falan olmak için başvuranlar önce oraların yetkilileri tarafından gerekli elemelerden geçiriliyor; ilk süzgeçleri aşanlar o danışmanlık firmasına gönderiliyor.

Orada uzmanlar, koruyucu adaylarının suça yatkınlık derecelerini anlamak için onları özel testler, konuşmalar, sınavlar ve yalan makineleriyle inceliyorlar.

Beş yıldan beri kalburüstü diye o firmaya gönderilerek incelenen beşbinden fazla adayla ilgili istatistik sonuçları iki hafta önce açıklandı.

Bu kişilerin yüzde 15 kadarı haydut ve hırsızmış. Yâni birçok suçlar işledikten sonra toplum koruyuculuğu için başvurmuş, ilk elemeyi de atlatabilmişler.

Geri kalanların yarısı ise dengesiz, güvenilmez, heyecan düşkünü, kaba kuvvet kullanmaya teşne, suç işlemeye yatkın falan oldukları gerekçesiyle geri çevrilmişler.

En kötüsü, vaktiyle işe girmeyi başarıp da yıllardır meslekte çalışmış kişilerden birçoğu da herhangi bir nedenle bu testlerden geçirildikleri zaman toplum koruyucusu değil, toplum mikrobu olduklarını belli etmişler.

Bunlar arasında kendi elleriyle bir sürü binayı ateşe vermiş itfaiyeciler, «görev» sırasında soygun yapmış, eroin satmış, ırza geçmiş, saatte 140 kilometre hızla giden otomobillerden sanıkları atıp öldürmüş polisler var.

Firmanın uzmanlarının belirttiklerine göre toplum düşmanı denilebilecek birçok kişiler dilediklerini rahatça yapabilmek için koruyucu mesleklere girmekte, bellerini resmî ya da yarı-resmî toplum bekçiliğinin nüfuzuna dayayarak suçlarını maskelemekte imişler...

İlk fırsatta gidip şu firmanın testlerini mestlerini inceleyeceğim.

Neden mi?

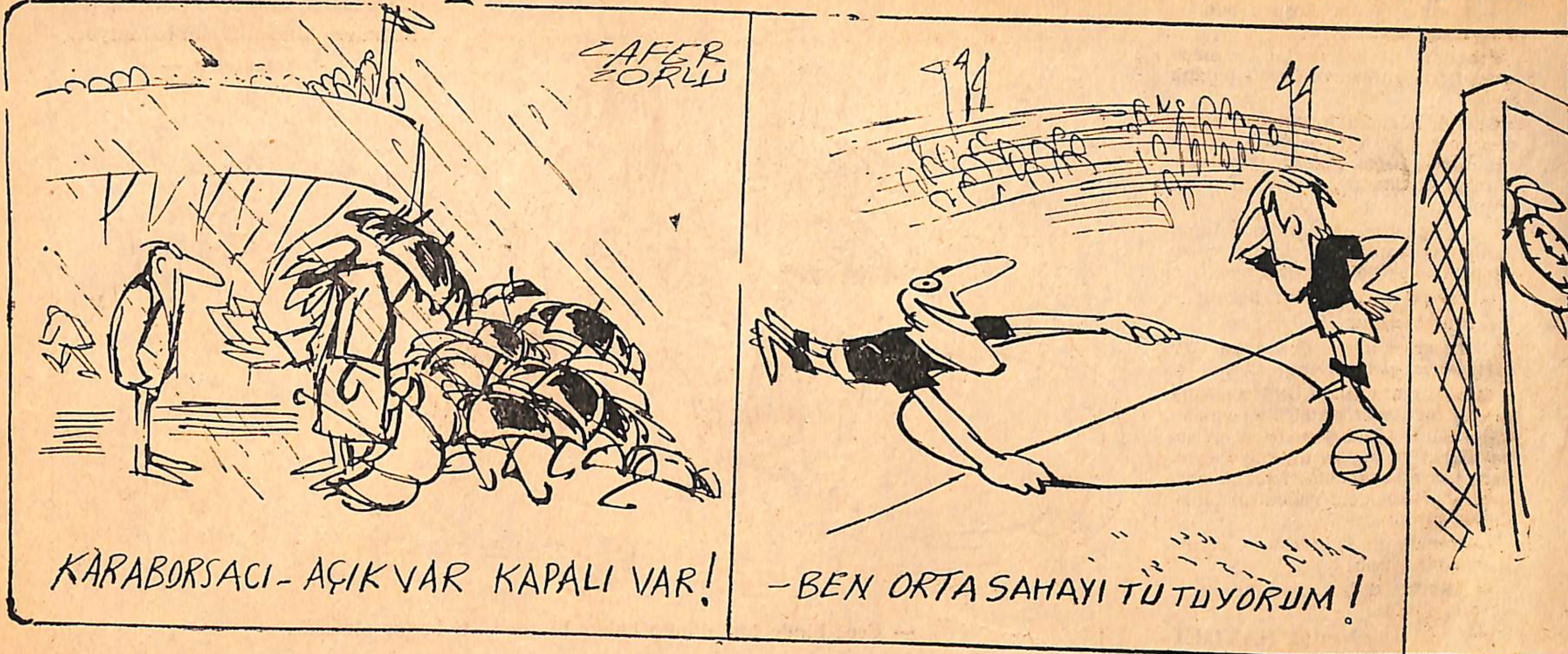
Bizdeki toplum koruyucusu rolüne çıkmış kalabalığın o biçim bir süzgeçten geçirilmesi pek yararlı ve eğlenceli olur da ondan!

Refik ERDURAN

— Atabey, «İstanbul halkı kibar ve naziktir» dedi. —

— Değerli Belediye Başkanımıza saygılarımı sunarım efendim!..

FUTBOL SEZONU AÇILIRKEN

Büyük paralar döndü bu yıl da transferde,
Bir futbolculuk bile yokmuş bizim kaderde...

Heyecanla izledik kapanan transferi,
En çok para verenler kazanacak zaferi...

Futbol deyip geçmeyin, insanı meşhur eder,
Oynamak da şart değil, transfer olun yeter...

Hem, futbolcu serbesttir; dokunulmazlığı var;
Canı istediği an rakibe tekme atar...

Zevkince top koşturur, hem de cepler yüzbini,
En meşhur aktristlerden seçer sevgilisini...

Nakit alır üçyüz bin... Bir araba, bir de kat,
Kafasını kullanan ilk maçta olur sakat...

Kapışan kapışana, akar nice yüzbinler,
Paranın aşkı varken, renk aşkını kim dinler?...

Futbolcuya bu para çok fazla dersek olmaz,
Çünkü futbolcunun da cebinde fazla durmaz.

Sanıyorum pek azı biraz tasarruf yapar,
Birçoğu kumar oynar, çoğunun metresi var...

Şampiyon olmak çok zor... Kolay gelse de dile,
Milyonlar harcadılar ikinci ligler bile...

Nerde şöhret bulursa topluyor Fenerbahçe,
Futbol değil, isimdir, maçlarda geçer akçe...

Eskişehir, Beşiktaş, Galatasaray, Vefa...
Tekme - yumruk çok savaş verecekler bu defa...

BİLGİLİ VE HER ŞEYLE İL

1) Belediye otobüsüne her binişinizde mut
2) Lokantada yemeğinizi yedikten sonra, hi
3) Günlerin uzaması, iş yerinizle eviniz ara
4) Namusunuz lekelenirse şu üçünden han
B) Kendiniz mi temizlemeye kalkarsını
5) «Acı patlıcanı kırağı çalmaz» sözünü sö
6) Sizi sarışın bir kadınla Suadiye Plâjınd daki kimdi?
7) Evli bir herif olduğunuz için bunu size l se... Üstelik şortunuzun düğmeleri de aç
8) Böyle davranmakla ne kastediyorsunuz?

Bu sualleri doğru cevaplandıracaklar ara 2 kişiye Murat, 3 kişiye Melâhat, Sabahat numaraları verilecektir. Hiç bilmeyenlere t

NOT: Çekiliş çok büyük olduğu için, Spo ovasında yapılacaktır. İştirakçilerimizin çe varmamaları rica olunur. Tamam mı? (Tam

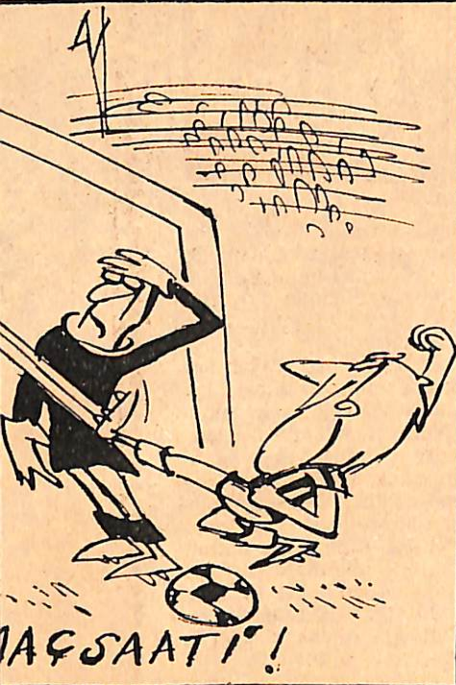

— Büyük yatırımlar için şirketlere sermaye bulunacak. —

Yazısı

AŞLADI —

Lİ BİR İNSAN MISINIZ?

bilet alır mısınız?

tal veya kaşık deve ettiğiniz oldu mu?

aki mesafeyi kaç dakika farkettiriyor?

i yaparsınız? A) İntihar mı edersiniz?
) Kuru temizlemeye mi verirsiniz?

en kabzımalın adı nedir?

ile kabinesinde görmüşler, o yanınız-

yakıştıramadık. Hadi ben yapsam ney-
. Neden?

ki o şorttan bizde de yok mu yâni?...

da çekilecek kur'ada: 4 kişiye Anadol,
Nurhayat ayrıca 25 kişiye bazı telefon
i mükâfatı olarak kına dağıtılacaktır.

e Sergi Sarayı dar geldiğinden, Konya
şte, biraz geri çekilmeleri, üzerimize
).

İsmet ÇELİK

FUTBOL SEZONU AÇILIRKEN

İstiyoruz Lig'lere ilgi daha çok artsın,
Yeni kalkınma yolu: Futbolizm'i yaratsın...

Okuldan daha çabuk yurda yayıldı futbol,
Spor Bakanlarına yürekten deriz: Sağol...

Doğuya bir canlılık getirdi Üçüncü Lig,
O bölge de kalkındı böylece göstermelik...

Hükûmet bel bağlamış, ufak tefek gelire,
Oysa, açığı kapar girse Dördüncü Lig'e...

Transferde önceden dengeli gidiyoruz,
«Kafa» ihraç ediyor, «Ayak» getiriyoruz...

İşçi, Doktor, Mühendis... Hep yurt dışına gitsin,
Altın ayaklı Didi! Sen hepsine bedelsin...

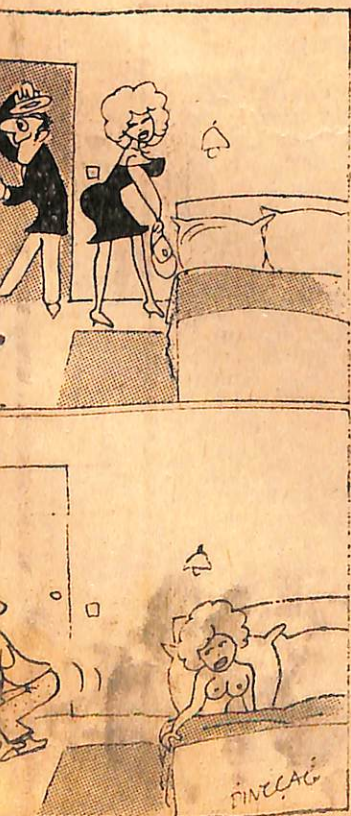
Helâl olsun Kralım, sana ayda bin dolar,
Takımı şampiyon yap, bak ne armağan yağar...

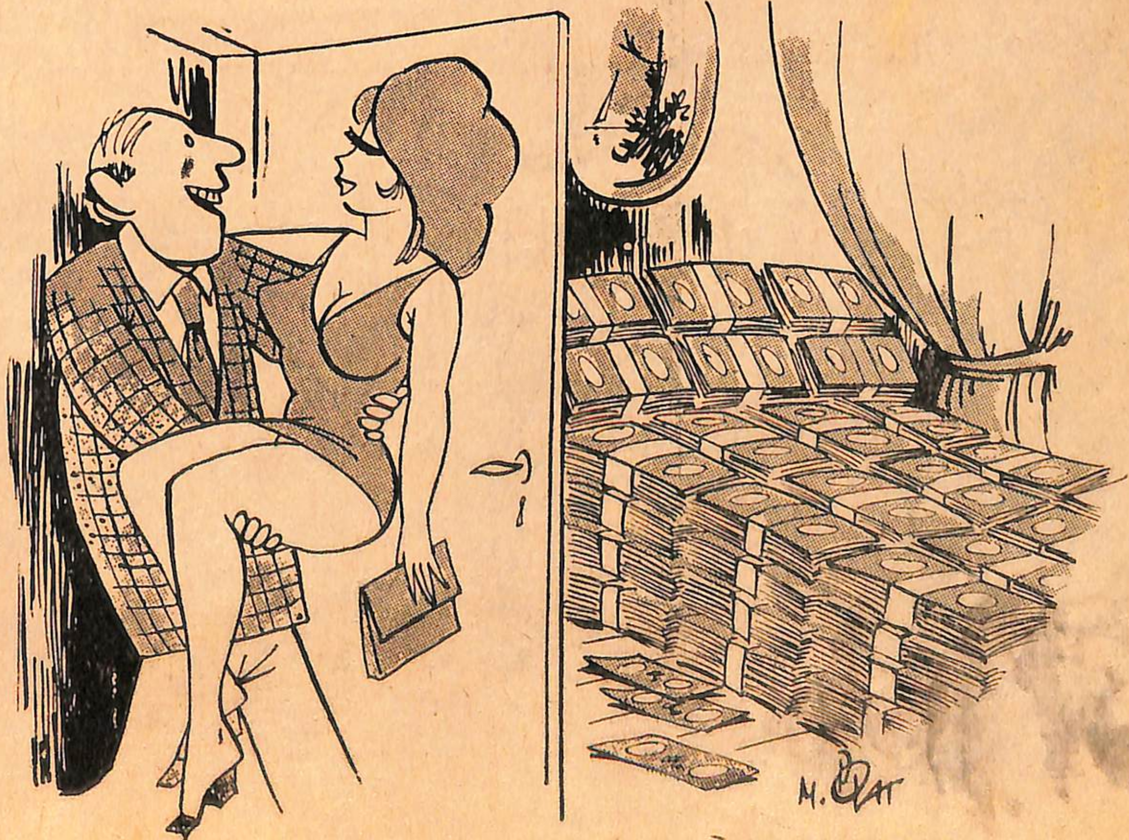
Okullar kaldırsınlar: Fizik, Cebir, Kimyayı,
Öğretsinler, Toto'yu formülle doldurmayı...

Halkımızda bu yöne kabiliyet, ilgi çok,
Tut yediden - yetmişe, futbolu bilmeyen yok...

Siyasîler de görsün, top nasıl koşturulur?
Amigo'lar öğretsin, halk nasıl coşturulur?...

Fikret YILMAZ

— Eee, bakalım senin için hazırladığım yatağı beğenecek misin?..

FUTBOL SEZONU AÇILIRKEN

İstiyoruz Lig'lere ilgi daha çok artsın,
Yeni kalkınma yolu: Futbolizm'i yaratsın...

Okuldan daha çabuk yurda yayıldı futbol,
Spor Bakanlarına yürekten deriz: Sağol...

Doğuya bir canlılık getirdi Üçüncü Lig,
O bölge de kalkındı böylece göstermelik...

Hükûmet bel bağlamış, ufak tefek gelire,
Oysa, açığı kapar girse Dördüncü Lig'e...

Transferde önceden dengeli gidiyoruz,
«Kafa» ihraç ediyor, «Ayak» getiriyoruz...

İşçi, Doktor, Mühendis... Hep yurt dışına gitsin,
Altın ayaklı Didi! Sen hepsine bedelsin...

Helâl olsun Kralım, sana ayda bin dolar,
Takımı şampiyon yap, bak ne armağan yağar...

Okullar kaldırsınlar: Fizik, Cebir, Kimyayı,
Öğretsinler, Toto'yu formülle doldurmayı...

Halkımızda bu yöne kabiliyet, ilgi çok,
Tut yediden - yetmişe, futbolu bilmeyen yok...

Siyasîler de görsün, top nasıl koşturulur?
Amigo'lar öğretsin, halk nasıl coşturulur?...

Fikret YILMAZ

Her derde

O ESKİDENDİ. Yâni çok derde çare bulamamak demek istiyorum. Elbette ölüme bir çare yoktur ama aşağı yukarı her derde çare bulunur. Frnas Estesahtol bu hususta bakın ne diyor:

«— İnsanlar çaresiz dertlere düştüğünü zannederler. Bu çok yanlıştır. Çünkü çaresiz dertler insanlara düşer. Demek ki, hayatta bedbin olmamak ve her derde bir çare aramak lâzımdır.»

Frnas bu hususlarda çok kitap okumuş ve dünyanın bütün dertlerini tetkik etmiş bir arkadaşımızdır. Neden boş konuşsun? İhtiyacı mı var?... Üstelik zengindir ve mavi deniz engindir... Netice olarak şimdi şurada ortaya bir fikir attığımıza göre bu fikir üzerinde biraz duralım... Ama önce kapıyı vuralım...

DERT İNSANA NASIL GELİR?

Olağan hâdiseler dışında, insanın belirli ve normal hayatı içinde elimizde olmayan sebeplerden meydana çıkan dertler, üç kısma ayrılır:

a — Bizi alâkadar etmeyen dertler,

b — Bizi alâkadar ettiği halde etmez gibi görünen dertler,

c — Normal dertler.

Üçü de gerek maddî, gerek mânevî durumları yansıtması bakımından önemlidir. Dert, insanın üstüne ya yavaş yavaş, yahutta kara bulut gibi gelir. Yavaş yavaş gelen dertler kolay geçmez. Çünkü insan o derde alışır ve kendine o derdi zevk etmeye, onunla arkadaş olmaya, hattâ birlikte sinemaya, tiyatroya, maça ve meyhaneye gitmeye başlar. İşte dertleriyle ortak olan biri onu artık üstünden atamaz. Yüzünde ve halinde dertli bir hava uçar. Hayatının sonuna kadar başına dert gelmesini bekler. Dertsiz gününü boş geçmiş sayar. Bu nereye kadar doğrudur. Bu-

nu karayolları müdürlüğü bilir. Çünkü insanın ömrü belli değildir. Derdi kendine zevk edenler açıkgöz adamlardır. Çünkü derdi ciddiye alanı, dert götürebilir.

Aniden gelen dertler böyle değildir. İnsanı çok gafil avlar. Kolunu kanadını kırıp bir yana bırakır. Ümitsizliğe sevkeder. Böyle âni dertler karşısında hazırlıklı olmak iyidir, fakat bunu kaç kişi başarır?...

Şimdi başka bir tarafa yönelelim... Yorulduksa biraz çömelelim...

DERDİNİ ANLATMAYAN DERMAN BULAMAZ

Bu lâfı eski âlimlerden Bağdatlı Şerbizi söylemiştir. Bir gün Şerbizi sokakta dolaşırken, ağlayan bir çocuk görmüş. Çocuğun yanına sokularak sormuş:

«— Yavrum, neden böyle durmadan ağlıyorsun?»

«— Ah sorma efendi amca, derdim büyük. Bir devem vardı, şurada ben uyurken deveyi çalmışlar. Halbuki ben akşama beyefendime ne diyeceğim?»

Şerbizi o zaman çocuğa gülümsemiş ve demiş ki:

«— Vah oğlum, daha bu yaşta bir deve için ağlıyorsun. Büyüyünce neye ağlayacaksın?...»

«— O halde ne yapayım?»

«— Ağlayacağına git deveyi ara... Bulamazsan ağla...»

«— Sağol beyefendi amca... Bana akıl verdin...»

«— Tabii oğlum, derdini söylemeyen derman bulamaz...»

İşte bu lâf o zaman çıkmış. Netice olarak şunu anlıyoruz ki her derdin bir dermanı, her ekinin bir harmanı vardır. Meş-

hur filozoflar da bu hususta çok kitap karıştırıp şöyle böyle yapmışlardır. Derdimize derman aramak hiç ayıp bir şey değildir. Bunu ayıplayanlar ya bizden değildir, ya sizdendir.

Geçenlerde Lütfü Serinkan ile oturmuş konuşurken içeriye yüzünden düşen bin parça olan biri girdi. Adamın dertli olduğu pantalonunu ters giymesinden belli oluyordu. Bize birer zarf uzattı ve bir kenarda durdu. Zarflarımızı açtık ve okuduk:

«Bey âbiler, ben kendim hayatta çok dert çekmekte olan bir arkadaşınızım. Şu fânî dünyada iyi ve tatlı bir gün göremediğim gibi her bir şekilde ve her yerde itilip kakıldım. Üstelik de biraz evvel meyhaneden atıldım. Başınızı ağrıtmayayım, eğer insanî ve vicdanî bir şekilde kalbinizden kopacak ve benim bir kaç bardak şarap içmeme yardım edecek bir lûtufta bulunursanız, en doğru ve isabetli bir hareketi yapmış olur-

sunuz. Bilvesile en derin hürmet ve sevgilerimle...

Şerafettin Avantaiçer»

Bu vakadan da anlaşıldığına göre, dertli her insan mutlaka derdine bir derman veya filtreli Yeni Harman bulabilir.

DERDE ÇARE NASIL ARANIR?

Derde çare bulunduğu yerlere bakmakla aranır. Her dert ayrı bir manzara gösterdiğinden aşağıda dertlerin aranacağı yerler belirtilmiştir:

1 — Baba, anne, akraba, ağabey, abla, kardeş gibi insanlardan.

2 — Arkadaş, dost, tanıdık gibi kimselerden.

3 — Yolda giden ve tanımadığınız hakikî ve hükmî şahıslardan.

4 — Parklar, bahçeler gibi umumî gezinti yerlerinde.

5 — Trafiğin durmak yasağını gösteren levhaların yanında. Veya 15 metre yakınında.

6 — Durgun sularda.

7 — Ana yollarda veya bu yollara 150 metre mesafede.

8 — Köprü, kule, iskele,

duba, rıhtım gibi umuma açık yerlerde.

9 — Saçak altı, dam üstü ve kaldırımlarda.

10 — Sinema, tiyatro, stadyum gibi yerlerin çıkış yerlerinde...

Derdine çare arayan her insan mümkün olduğu kadar dertli bir tavır takınmalı, her önüne gelene derdini anlatmalı veya onun bir kaç lirasını kaynatmalıdır. Derdini anlatan kimse gayet belli ve açık bir dille, kısa olarak derdini anlatmalı, çaresini bulamadığı halde fazla asılıp kimseyi rahatsız etmemeli, teşekkür ederek nezaketle gitmelidir.

Derdini anlatırken lüzumundan fazla mübalâğaya kaçmamalı, arayı fazla açmamalı, karşısındakini tiksindirecek şekilde yakından konuşmamalıdır. Otobüs, dolmuş, kaptıkaçtı, troleybüs, kamyonet gibi taşıt araçlarında dert anlatmak katiyen yasaktır. Çünkü bu gibi hareketler umumun huzurunu ve rahatını bozduğu gibi, netice vermez.

Bir gün içinde derdine çare bulamayan insan, ertesi gün bıkmadan bu işe devam etmeli, eğer bu süre bir haftayı geçerse derman aramaya ara verip başka işe dalmalıdır.

Dertliler kendilerine ayrılmış mahallerden dışarı yaçıkamazlar ve herkesin elini sıkamazlar.

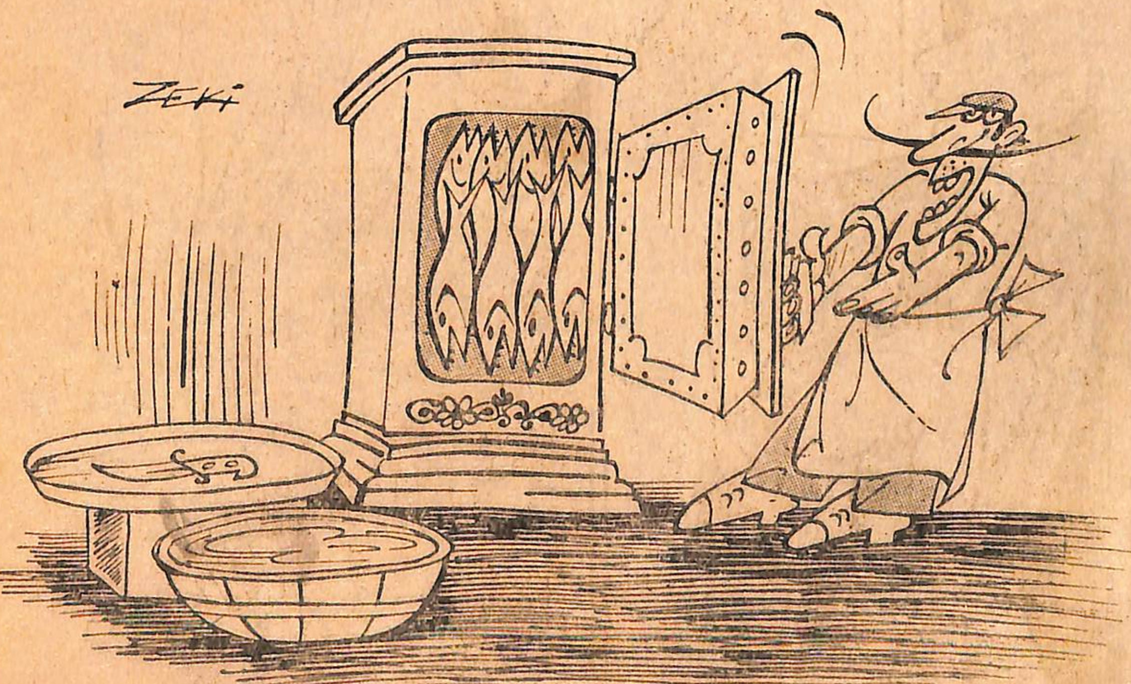
DERDE ÇARE BULUNDUKTAN SONRA

Her ne şekilde olursa olsun, derde çare bulunduktan sonra insan kendini koyvermemeli, dert bitti diye rahata kavuşmamalıdır. Çünkü başka bir dert insanın zayıf zamanını kollar.

Dertsiz yaşamak için bilhassa temiz havanın ve bol güneşin faydası olduğu gibi insanın fazla yüz göz olmamanın da tesirleri büyüktür. Hiç derdi olmayan bir insan daima tetikte olmalıdır. Çünkü dertler böylelerini kollar. Dertsiz olduğunu kimseye belli etmemek de çok önemli bir husustur.

Şimdi kısaca özetleyeceğimiz bu dert meselesinde anlaşılmayan noktaları gene kendine dert edenler, bizim lâflarımızı hâlâ anlamamış, veya anlamak istemeyen kişilerdir. Biz sizin derdinize çare bulmaya çalışırken sizin bunu ciddiye almamanız, kabuklu yemiş yemeniz veya etrafı seyretmeniz hiçbir derdiniz olmadığını belli etmektedir. Peki neden başımıza dert oldunuz? İnsaniyet namına yazdığımız bu yazıyı istesek daha anlaşılmaz bir şekilde yazardık. Size dert olan bize dert mi?... Teessüf ederek huzurunuzdan ayrılıyoruz... Mersi...

Çingene palamudunun çifti 100 liraya satıldı. — Gazeteler —

— Balıklarımız para dolabındadır!..

TUMTURAKLI VE SUMTURAKLI MEKTUPLAR

Yavrunik...

Dün akşam ektin beni. Barın şef garsonu, elli yirmilik fişle kirişi kırdığını söyledi. Temiz binlik yürütüp toz oldun demek.

Anlaşmamızı bozdun. Yarı yarıya kırışıp, güzel güzel anlaşıp gidiyorduk. Ulan, sonunda yedin beni ha...

Sana kaç kez söyledik kız. Harcamak istersen harca beni demedim mi? Bir tadımlık kezzapla o suratın resim değiştirecek. Bunu mu istedin yâni? Hem de suratının hangi köşesi hoşuna gitmiyorsa orasını göster şimdi. Bakalım, arakladığın binlikle kendini mi, yüzünü mü kurtarırsın? Kimbilir...

Yavrunik, seni bir şartla affederim. Binliğin tamamına artık. Yarın akşam, barın önündeyim. Yer değişimi düşünüyorsan vazgeç. Adresi yanlış söyleme ihtimalin her zaman mevcuttur. Anladın değil mi gideceğin yeri. Cehennemin dibine girsen bulacağımdan emin ol. Arife tarif mi, bilirsin, hiç şüphen olmasın.

Bardan sonra diyorum, senin eve gideriz. Numara yapmadan kuzu kuzu... İkimiz bir arada, başbaşa olunca para pul hesabı olmadan işlerimizi gayet yolunda yürütürüz ha? Ulan, yine aklıma geldi de, bir binliğe dalışını, harcanışımı hazmedemiyorum bir türlü.

İhtiyacım vardır, biraz da gırgır yapalım. Bak, iyice anla, her şeyini benim kadar ince hesaplayacak fedai daha anasının karnından doğmamıştır. Mürşide'nin dostu iki ayda resti çekti de metelik koklatmadı kadına. Ya sen? Hürriyetini, kadınlığını, şerefini hesaplayıp sana yolunda kara balta olmadık. İstersen dedik, istediğin kadar yürüdük.

Gırgır değil de ciddi konuşacağım. Özlettin namussuzum. Rakı gibi tütüyorsun, meze gibi dilimi kaşıyorsun. Hayat be yavru; feleğin cam - çerçeve takıp da duvara asmadığı resimden insanlarız biz. Ben, böyle konuştukça zırıl zırıl ağlarsın. Gene gözlerinin sulandığını görür gibiyim. Vazgeç be yavrum, ağlayacak neyimiz var? Gözyaşı ile saadet satın alınmaz, ağlayarak dost ile yatılmaz, diyen sen değil miydin? Mangizden ötesi vız gelir, sonra da sen gelirsin.

Kız, şımarırsın diye açıklamıyayım dedim ya, dayanamıyacağım. Para önemli de, sen daha mühimsin, anladın mı? Sakın, yine hınzırlığın tutup da ukalâlık edeyim deme. Hani, ben olmasam paran mı olur? diye sivri aklının çıktığını bilirim. İnan diyorum o kadar, tamam mı? Gece - gündüz arar oldum seni. Diyorum ki şimdi, ben yavrunik olmadan yapamam. Billâh, bıçak gibi karısın. Bir kez battın mı daha iş tamam. Yara gibi kapanmıyor yerin. Gel de sar şu yarayı yavrum.

Yazdığım bir kaç cümleyi okuyup da «İyi piyaz, ama bu gece de ayaz» diye cıvıklık edeceğini de düşündüm. Bak, her hesap var kafamda diyorum. Boşa atmadığımı, dediğimi de tastamam ettiğimi iyi hatırla. İki şampanya, üç bolle ekilecek hacı ağa yok karşında. Ya hep, ya hiç... Tercihini terziliğin kadar biç...

Seni ne kadar sevdiğimi, yâni yolunu beklediğimi bildirmek için bir örnek keseyim de inan. İki gün önce, «Piyaz Meyhanesi» nde üç arkadaş demleniyorduk. Adını söyledi uzak masadan hergelenin biri. N'oldu sonra. İki dolu şişeyi kafasına yedi. Haddini bilmeden, benim yanımda yapılan pervasızlığı yutacak kadar boynuzlu olmadık daha. Ted ulan, var mı yan bakan!...

Dediğim yerde, dediğim saatte hazır bekler, seni canı yürekten sever, dört yıllık uzatmalı dostun CAFER.

Son diye yazmayalım, boş yere kızmayalım.

Nurettin TÜRKER

Nasıl yapıyorlar bu işi
Sanatçıların deyişi:

BÜYÜK KABİLİYET MAVİ MİNNOŞ

SANATÇI, ince ruhlu ve soylu bir aile olduğumuzu ispatladık. İki oğlum piyasanın vestern filmlerinde başrolde; iki kızım biri sahnede, diğeri de perdede başrolde, ehh, elbette anneleri de kendilerini inkâr edecek değil ya efendim. Teklif teklif üstüne gelince kıramadım. Vallahi parası önemli değil, yeter ki böyle annenin böyle kızları mı olur? demesinler. Şanımıza yakışır şekilde de hakkını verdiğimizi görüyorsunuz.

Kızlarımla aramda güzel bir antlaşma vardır. Hiçbirimiz, birlikte aynı gece, aynı sahneye çıkmayız. Ünümüze, şanımıza yaraşan da budur. Çünkü, hiçbirimiz diğerinin koltuğunun altında olmak istemez. Bu hem sanat yönünden, hem sahneye çıkış sırası bakımından, hem de keselerimizi ister istemez ayırma bakımından çok önemli. Tatlı tatlı geçinmenin kısa bir formülü diyebilirim.

Kızlarımı bugüne getirinceye kadar çok zahmet çektim, çok büyük sıkıntılara katlandım. Etin, yağın, ekmeğin fiyatları malûm. Maşallah, kızlarım öyle ne bulursa yiyemezler, varsın nazlı olsunlar yavrucaklar. Diyeceğim, onların hem kendilerini, hem de seslerini güzelleştirmek için gecemi gündüzüme kattım. Sanırım bir itirazınız olamaz. Mal meydanda demişler. Boy desen boy, endam desen endam, bacak desen... Neyse, fazla açıklama uygunsuz olacak. Yavrularım emeklerimi boşa çıkartmadılar. Fakat, bir gün ufak bir meseleden münakaşa ettik. Analarına çekecekler ya, hınzırlıkla rı tuttu, bana kazançlarından metelik göstermek istemediler. Vayyy... Siz misiniz bunu yapan. Kapıverdim mi sopayı. Nasıl da ürkektirler sağ olasıcalar, eee, kız çocuğu ne de olsa, yola geldiler hemen. Fakat, bu kez de benim damarım tuttu. Ben de bensem dedim, sizin ekmeğinize muhtaç olmayacağım. Ne yaptım? Tiyatrocu dostlarım birkaç ufak roller verdiler; sinemacı arkadaşlarım birkaç filmde gösterdiler ve ne oldu beyefendi inanır mısınız? Bir ay sonra kızlarımın çalıştıkları gazinoların hepsi kapılarını açtı bana da. Hem de ne teklifler, ne teklifler. Tabii, aralarında sulusu olan, susuzu olanlar var. Hemen kızmadan düşündüm, taşındım. Ne de olsa dulum beyefendi. Kızlarımın isimlerini piyasadan sildirmek için şunların analarına bakın, dedirtir miyim. Katiyyen... Güzelce hallettim işimi. Gazetecilerden, dedikoduculardan âzâde olarak kenarda, köşede mukavelelerimi imzaladım. Gördüğünüz gibi alnım açık, emeğimin teri ile geçinip gidiyorum artık.

Duydum ki herkes yaşımı, başımı merak ediyormuş. Gülüyorum ayol. Nesini merak ediyorlar? Filmlerde, sahnelerde görüp duymadınız mı? Kaşımı, gözümü, şuramı, buramı gazeteler basmadı mı? Yâni, bu merakın içerisinde bir bit yeniği var gibime geliyor. Ama, ne olduğunu çıkaramıyorum bir türlü. İşte, böyle haberler ortaya çıktıkça kızlarım da beni sıkıştırıyorlar: «Anne, yine ne haltlar karıştırıyorsun?» diye, saygısızca sorular soruyorlar. Bir anne olarak ağızlarının payını veriyorum ama, bir noktada çaresiz de kalıyorum. Aman efendim, onlar ne ederlerse etsinler, ben bu yaşımda kendilerine ayak uydurabilir miyim?

Hayatta en büyük emelim zengin olduğumu belli etmeden zengin olmak, böyle yaşamaktı. Bu idealimi kaybettim. Şimdilik, şöyle böyle idare edip gidiyoruz. Fakat, esasında emelimin kaybolan tarafı yok. Yâni, gizli değil de açıktan açığa parasız olduğumu herkes biliyor.

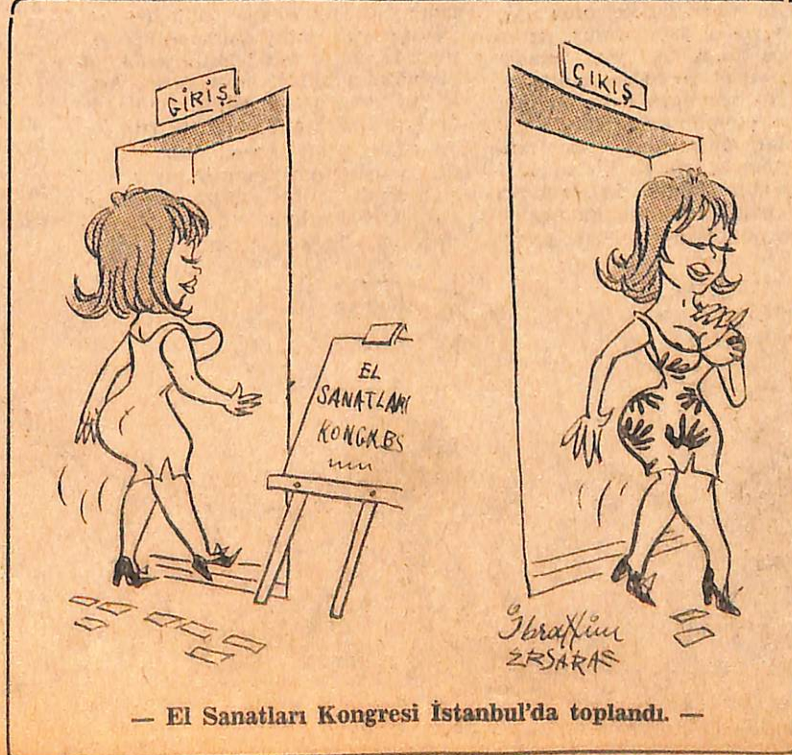
Çok rica ederim, kızlarımın bana yardım edip etmediği hakkında daha fazla bir şey sormayın. Dünya malı dünyada kalır beyefendi. Ne demişler... Boşver derine dalmayı. Ben bugünü yaşayacağım, artık yarını düşünmeyeceğim. Çok şükür gönlümce de yaşıyorum. Helâl mi beyefendi? Öyle diyelim de öyle olsun, işte hepsi bu, hepsi...

N. T.

— Elektriğe zam yapıldı. —

KONTAK!

— El Sanatları Kongresi İstanbul'da toplandı. —

— Karadenizli fındık ihracatçıları şimdi salyangoz da satacak. —

«— Yesin oni ninesi!»

EĞER Rasim beyin söylediklerine inanacak olursanız, bütün mesele benim öfkesi burnunda, buluttan nem kapan biri olmamdan çıkmış. Hayır efendim. Öfkesi burnunda, buluttan nem kapan biri değilim ben. Herkes bilir beni. Bir tek söz yüzünden çileden çıkacak, ortalığı darma dağın etmeye kalkacak adam değilim. İşin kökü tâ çocukluğuma kadar uzanıyor. Demek ki o zamandan bu yana içime ata ata biriktirmişim. Rasim beyin söylediği söz de bardağı taşıran, daha doğrusu barajı yıkan damla olmuş.

Bizim aileyi duymuşsunuzdur: Kerevizcioğulları. Evet, ben o Kerevizcioğullarındanım. Bizim zenginliğimiz bir kaç kuşak öteden gelir. Beş erkek kardeşin en küçüğüyüm ben ve bu «Aman ziyan olmasın» sözünü daha çocukluğumda duymaya başlamışımdır. Genellikle ne derler, hani evin en küçük çocuğu el üstünde tutulur, şımartılırmış falan... Beni hiç şımartan falan olmadı.

Onbeş yaşına kadar ağabeylerimin eskilerini giydim ben. Bayramdan bayrama bana da çorap mendil gibilerden bir şeyler alındığı olurdu ama sayılıdır hepsi. Zaten bizim evde yeni giyecekler sadece en büyük ağabeyime alınırdı.

Sonraları ben babamın kurnazlığına akıl erdirmeye başladım. Adam bizi öyle usturuplu sıralamış ki, sözgelimi birimize ceketi küçük gelse, onun bir ufağı o ceketi dolduracak kadar büyümüş oluyordu. Böylece giyilebilecek durumda olan hiçbir giyim eşyası ziyan olmuyordu. Babam da bir yığın masraftan kurtuluyordu.

Bunu sıradan bir aile yapacak olsa, mahallede dedikodu ayyuka çıkar. Ama Kerevizcioğlu yapınca, bütün kafalardan takdir sesleri yükselir: «Bravo adama!» diyerekten. «Zengin olmakla iş bitmiyor, zengin oldum diye şımarmamak da gerek.»

Okulda iyi bir öğrenci olamadım ben. Bahane uydurmaya çalışmıyorum ama, bunun bir sebebi de eski ders araçlarını kullanmak zorunda olmamdı.

Bütün sınıf aynı ders kitabını okur, bir benimki değişiktir. Çünkü babam, «Ziyan olmasın» diyerek ağabeyimin bir yıl önce okuduğu kitabı elime tutuşturmuştur. Ben de herkesin okuduğunu değil, o kitabı okumak zorundayımdır.

Resim derslerinde kullandığım kâğıtların arka yüzlerinde, ağabeyimin bir yıl önce yaptığı resimler vardır. Dolmakalemim ise beş el değiştirmiş olduğu için şırıl şırıl mürekkep akıtır ve özene bezene yaptığım ödevlerim, içine balık sarılmış eski gazete kâğıdına benzer.

Defterlerime gelince... Bu konuda biraz daha şanslıydım. Ne de olsa defter kullanıldıkça biten bir nesnedir. Silip yeniden kullanmak zor. Onun için bir kaç yeni defterim olurdu hep. Bunların yanında eski defterlerim de olurdu. Ağabeylerimin kullandığı kısımları peder bey yırtıp çıkarır, valide hanım da geri kalan yaprakları dağılmasınlar diye biribirlerine diker, elime tutuştururdu.

Perdelimin bir ayağı topal, sulu boyamın birçok renkleri eksikti. Hepsini uzun uzun anlatıp kafanızı şişirmek istemem. Bütün bunlardan ne zaman babama yakınacak olsam:

— Oğlum, derdi, israf haram.

Hadi yoksul bir aile olsak anlarım, insan katlanır. Sonunda hayat karşılıklı fedakârlık demek. Ama babam yüzbinlerinin sayısını bilmezdi. Gelin de kızmayın bakalım.

Lisede iki yıl çakıp öğrencilik taslını kapadım. Kerevizcioğlu'nun oğlu boş gezecek değil ya... Çalışkan bir aile bizimki. Babamın yanında çalışmak istedim, ne mümkün. Ne kurttur bizim peder. Bana yanında iş vermedi.

— Git, dedi, hayatı öğren, piş biraz. Ondan sonra bana gel, işin hazır.

Anlıyorsunuz değil mi, acemiliğimde yapacağım yanlışlıkların cezasını başkaları çekecek, peder beye de yoğurdun kaymağı kalacak. Kafamın tası attı:

— Hayatı öğrendikten sonra sana ne diye geleyim? dedim. Zaten o zaman kendi başımın çaresine bakabilirim.

O güne kadar hiç böyle konuşmamıştım babamla. O da neye uğradığını şaşırdı. Öfkeden titreyen bir sesle:

— Yıkıl karşımdan! diye kükredi. Seni evlâtlıktan azlettim.

— Ben de seni babalıktan azlettim, deyip baba ocağını terkettim.

İşler düşündüğüm kadar kolay gitmedi tabiî. Dünyanın kaç bucak olduğunu çok geçmeden anladım. Dürüstlüğün aptallıkla hemen hemen eş anlamlı olduğunu da anladım. Yine de direndim aptallığımda.

İlk işim marangoz çıraklığıydı. Buna marangozluk da denilemez ya pek... Elli yaşında bir kadındı patronum. Evinin alt katını atölye yapmış, üst katta da kendisi oturuyordu. Cetvel ve mandal yapıyorduk. Benim işim, cetvellerin kenarına sarı boyayı sürmek, sonra da rakamları basan basit baskı makinesini kullanmaktı.

Kadın önceleri sadece otuz santimlik cetveller yapıyormuş. Artan kısa parçalardan da yararlanabilmek için yirmi ve onbeş santimlik cetveller de yapmaya başlamış çok geçmeden. Yine de artan küçük tahta parçaları oluyormuş. Bunların ziyan olmaması için de bir mandal makinesi alıp mandal da yapmaya başlamış. Mandal makinesinde çalışma ve mandalların yaylarını geçirmek de benim işim oldu kısa zamanda. Haftada yirmibeş lira alıyordum ama, şikâyetçi değildim. Neticede hayata sıfırdan değil, yirmibeşten başlıyordum.

Atölyede çalışan işçiler, kullandığımız kütüklerin kabuklarını ve mandal bile yapılamayacak kadar küçük tahta parçalarını sobalarında yakmak için almak isterlerdi. Patron kadın ise buna yanaşmıyordu. Bu parçalar ziyan olacak değildi ya. Kabukların kilosu onbeş, talaşın kilosu da yirmi kuruştu. Parasını veren istediği kadar alabilirdi.

Bütün bunlar umurumda değildi benim. Gelgelelim kadın bana da kancayı taktı sonunda. «Böyle güçlü kuvvetli çırağın var, ziyan olmasın» diye düşünmüş olacak, bana evinde yatacak yer gösterdi. Anlıyorsunuz... Az buz da kazançlı çıkmayacaktım doğrusu. Bir kere haftalığım kırk liraya çıkacaktı. Sonra yatak ve yemek de cabası. Gelgelelim aramızdaki yaş farkı bir vana, acuzenin biriydi karı. İşi bıraktım.

Bir otomobil tamircisinin yanında çalışmaya başladım. O zamanlar yedek parça karaborsadaydı. Bizim patronun kazancı iyiydi. El altından bulduklarını ateş pahasına satardı. Bundan edindiği hesapsız kârın yanı sıra bir kötü huyu daha vardı: Onardığımız arabalardan çıkan eski parçaları silip yağlayıp başkalarına yeni diye yutturdu.

— Yahu patron, derdim arada bir, bu eski parçalar sonradan adamların başına dert açmaz mı yeniden?

Kafası bozuksa:

— Hadi ulan oradan! derdi. Başımın kâhyası mısın? Aklının ermediği işlere burnunu sokma.

Patronumdu ne de olsa. Susardım. Eğer keyfi biraz yerindeyse:

— Ne var bunda oğlum? derdi. Bir parçacık aşınmış işte. Temizleyip ortasına bir tel geçirdin mi yeniden ne farkı kalır? Her şey ateş pahası, görüyorsun. Böyle güzelim bir parça kullanılmayıp ziyan mı olsun yâni?

Dayandım dayandım, ama Cicim Remzi'ye de aynı kazığı atınca patladım. Cicim Remzi külüstür bir Desoto uydurmuş, dolmuşçuluk yapıyordu. Borç mu ödesin, evini mi geçindirsin bilemiyordu garip. Arabadan yana da şanssızdı. İkide bir düşerdi bizim atölyeye. Bir gün:

— İşte böyle Remzi âbi, dedim. Bizim usta sana bunu yapıyor.

O hırsla gidip bizim patronun gırtlağına sarılmış Cicim Remzi. Her şeyin hesabını sormuş. Sonunda da aralarında anlaşmışlar. Olan sa benim işe oldu. Bir alay küfürle kovdu beni patron. Gene işsiz kaldım.

Uzunca bir süre durmadan iş değiştirdim. Her seferinde bir şey çıkıp midemi bulandırıyordu. Bir baltaya sap olacağım yoktu bu gidişle. Tam kendimi kapıp koyvermeye başlayacağım sırada, peder beyden bir haberci geldi. Beni görmek istiyormuş.

Gittim. Beni affettiğini söyledi. Bağrına bastı. Barıştık. Sonradan annem söyledi, ben evden ayrılırken iki sözünün biri, «Evlâttır, ziyan olmasın» oluyormuş.

Dediğim gibi, bu «Aman ziyan olmasın» sözü, hayatımın her çağında tedirgin etti durdu beni.

Rasim beyle eskiden beri tanışırız. O olayın geçtiği gece de bizi evine yemeğe çağırmıştı. Gittik çoluk çocuk. Neşeli bir geceydi. Galiba rakıyı da biraz fazla kaçırdık.

Yemeğin sonlarına doğruydu. Ben tıka basa doymuşum, Rasim beyse durmadan üsteliyor:

— Buyur Salim beyciğim, şundan da buyur. Bir dolma daha almaz mısın?

— Sağol Rasim bey, valla doydum. Eline sağlık yenge hanım, her şey çok nefis...

— Âfiyet olsun.

— Biraz daha patlıcan kızartması ha?... diyor Rasim bey. Darılırım almazsan.

Alıyorum. Yedikçe midem kalkacak gibi oluyor. Zaten öyle gırtlaklı bir adam değilimdir. Hele biri de durmadan üsteledi mi, dayak mı yiyorum, yemek mi anlayamam.

Kırılmasın diye yer görünüyorum, bir yandan da dua ediyorum işkencenin çabuk bitmesi için. Gelgelelim bu Rasim bey olacak, engizisyon papazlarından beter. Suratım ateş gibi yanıyor, pantalonun kemeri sıkıyor, terden patlıyorum. Midemin kaynaması sinirlerimi bozuyor, sinirlerim bozuldukça midem daha beter kaynamaya başlıyor.

İşte tam bu sırada Rasim bey hiç yapmaması gereken bir hatâ işledi:

— Allahaşkına biraz daha al Salim bey, dedi. Yemezsen atılacak valla. Yazık değil mi?

Bir anda bütün sigortalarım attı. Dediğim gibi, normal bir zamanımda olsa kendimi tutabilirdim belki ama, zaten canım burnumdan geliyor... Bir anda kravatından yakalayıverdim adamı. Hem dut silkeler gibi sarsıp duruyorum, hem de:

— Ulan keleş oğlu keleş! diye bağırıyorum. Yemezsem atılacak ha? Atacağın şeyi ne diye bana yedirmeye uğraşıyorsun? Benim midem çöp tenekesi mi ulan?!.

İşte böyle... Aslında severim Rasim beyi. Ne yaparsınız ki içimde kırkbeş yıldır biriken öfkeyi alevlendirdi. Ziyan olmasınmış... Yoksa onu yumruklamayı aklımdan bile geçirmezdim. Oldu bir kez. Dâva sürüp gidiyor işte...

Sulhi DÖLEK

Sizin İçin

HANIMLARDA YAŞ

Bir gün kız arkadaşlarla birlikte oturuyorduk. Lâf, döndü dolaştı, yaş meselesine geldi. Tam benim karşımda oturan arkadaş:

— Ben, dedi, o kadar küçük gösteriyorum ki, herkes bana, lise talebesi misin diye soruyor.

Onun yanında oturan diğer arkadaş hemen atıldı:

— Benim hiç kimse fakülte bitirdiğime inanmıyor! diyerek yaşının küçük gösterdiğini imâ edince, ev sahibi olan arkadaş da dayanamadı ve:

— Bana da herkes ne zaman doğacaksın diye soruyor, demesin mi?!...

Handan HACIÖMEROĞLU
Fârabi Sokak No: 14/3
Çankaya/ANKARA

TECRÜBELİ KADIN!

— Anne, hava karardıktan sonra parkta bir delikanlı ile dolaşmanın bir mahzuru var mıdır?

— Eğer devamlı olarak yürüyecek olursan, yoktur kızım. Ben de genç kızken geceleri parkta yürüyüşe çıkardım...

— Peki, hep yürürmüydün anne?...

— Hep yürürdüm tabii... Bir kere duracak oldum, sen dünyaya geldin...

Yalçın EYİCE
Sağlık Eczanesi — TARSUS

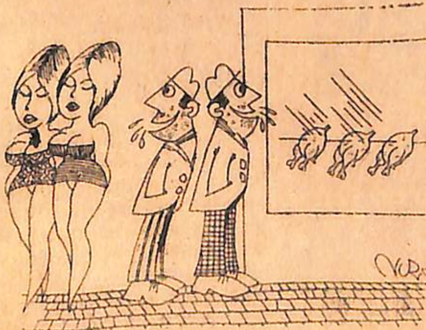

(Erdal TUSAVUL)
Yazısız

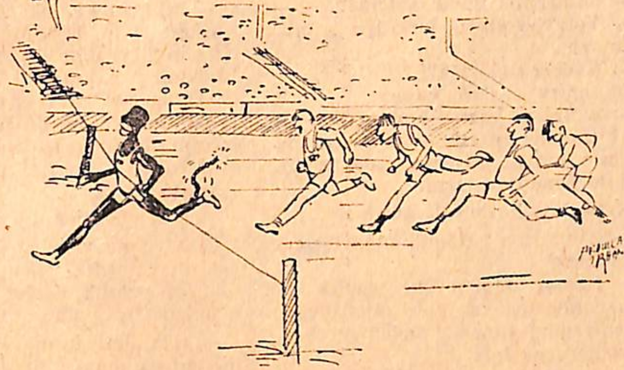
BULMACA

Almışsın madem bunu eline
Kafanı çalıştır
Büyük ikramiyesi
AKBABA serisidir.
Bulamadıysan eğer
Al bir mum derdine yan.

C. MİTHAT AKSOY
Fuzuli Cad. Petrol Apt. 6/2
MALATYA

(Nuri BİLGİN)
— **İster misin, birer piliç yiyelim!..**

(Abdullah ORHAN)
Yazısız

VAZİFE

Geçenlerde daireye bir hademe aldık. Müdür bey gereken talimatı verdi. Ben de dairede çok uyuduğum için hademeyi çağırdım, şöyle tenbih ettim:

«— Atfiye hanım, müdür bey gelirken beni uyandır!»

Aradan bir kaç gün geçtikten sonra, müdür bey Atfiye hanımı çağırır:

«— Kızım, arkadaşlardan sana başka vazife veren oldu mu?» diye sorar.

«— Evet efendim.»

«— Nedir o?»

«— Siz gelirken Ali Rıza beyi uyandıracağım.»

Ali Rıza BAYINDIR
Eğitim Araçları Merkezi Bşk. da teknisyen

ORMANLARIMIZ ÜZERİNE DÖRTLÜKLER

Balta elimizde şarkı söylerdik,
Şimdi çulumuzu çöllere serdik!
Şu şanlı vatanın topraklarını,
Düşmana vermedik, denize verdik!
Dedemin çağında orman azardı,
Doğudan batıya kadar uzardı.
Keçinin sırtına suçu yükledik,
Elbet dedemin de keçisi vardı!
Doktor bey, diyor ki: «Et, balık yeyin!»
Et nerde? Kimsede kalmadı beyin!
Dağda kuşluk vakti çam devirenler,
Yağmur duasına çıkar öğleyin!
Çöl oldu, o yeşil vatanımız yok,
Öküze verecek samanımız yok.
Başkent'te pek çoktur gemisiz kaptan,
Orman Bakanı var, ormanımız yok!
Yıpratır boş kafa sağlam bedeni,
Dertlerin bizde budur tek nedeni!
Orman af kanunu çıksın da görün,
Suçlu affetmiyecek affedeni!
Bir çiçek koklamadan öldü arı,
Ne ağaç kaldı, ne orman kibarı!
Bir yeşil yaprağa hasret Emine,
Görse cennet sanacak Zanzibar'ı!..

Dr. ÖMER LÜFİ ŞADOĞLU
Ballıdağ Sanatoryumu — Daday/KASTAMONU

ŞARKILARIN DİLİNDEN

«Ne yeşili, ne siyahı...»
Gözlerimde hep renk körlüğü var.
GÖZLÜKÇÜ RIFKI

«Seni sevdiğim kadar...»
Sen beni sevemezsin. MAAŞ

«Seninle düştüm dile...» VERGİ

«Seni sevmek aşkların en güzeli...»
Ay başında kira ödemek perişanlığın en güzeli. KİRACI OSMAN

«Bir bahar akşamı rastladım size...»
Yan ödemeleri vermiyorlar bize. MEMUR

«Uçuşur martılar kuytularda...»
Çaresizim oylarım kaldı kutularda.
POLİTİKACI

«Çek küreği güzelim uzanalım Göksu'ya...»
Gidemeyiz sevgilim, köprünün tabanları var.
İKİ AŞIK

Yaşar BERBEROĞLU
Selimiye Kışla Cad. No: 20 Oya Apt.
ÜSKÜDAR

O PAYLAŞTIRSIN

Bir gün annesi küçük Aydın'a tenbih ediyordu:

— Oğlum, al Ayhan ağabeyinle pay et, diye sana bir şey verildiği zaman en büyük hisseyi karşındakine vermek terbiye icabıdır.

Aydın biraz düşündükten sonra:

— Anne, dedi, bir daha paylaşılacak bir şey olursa ağabeyime verseniz olmaz mı?...

Hüseyin KÜÇÜK
Hisar Mah. Lâle Sok. No. 20
Manavgat/ANTALYA

KEÇİ DE GÖNDEREBİLİRDİ

Yeni seçilen parti başkanına; karşı parti, bir genç mensubunu tebrik için seçti ve yolladı. Yeni parti başkanı kendisini tebrike genç birinin yollanmasına sinirlendi:

— Partinizde adam kıtlığı mı var? Bana gönderecek sakallı bir adam bulamadı mı? diye sordu.

Genç temsilci hemen atıldı:

— Sakalın sizce bu kadar önemli olduğunu bilselerdi, partim size bir keçi yollardı. diye cevap verdi.

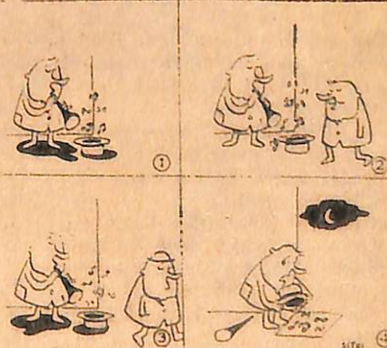
Metin AKTUĞ
Gülseren sokak No: 30-7
Maltepe/ANKARA

(S. Ali GÖNEL)
— **Her köye birer televizyon.** —

ÖZÜR DİLERİZ :

Geçen hafta «SİZİN İÇİN» sayfasındaki «50 Kuruşluk» başlıklı fıkrada «amca» kelimesi yanlış dizilmiştir. Düzeltir, okurlarımızdan özür dileriz.

(Sıtkı ÇİZER)
Yazısız

— Nasıl? dedi, çimento yetecek mi?

— Yeter efendim, dedi Sarıbıyık.

Patron, yavaş yavaş arabaya doğru yürümeye başladı. Sarıbıyık arabanın kapısını açtı. Recai bey tam hareket edecekti ki:

— Beyim, dedi, şu Halo pek ihtiyar, ne diyorsunuz yol vereyim mi?

— Yok canım, dedi patron, iyi çalışıyor işte...

— Siz gelince beyim... Siz olmadığınız zaman ıhlıyor vıhlıyor, bir taşı bir saatte götürüyor...

— Ama ustalar dün pek övdüler onu...

— Ustalara maskaralıklar yapıyor da ondan...

Patron, giderken:

— Çalışsın biraz daha bakalım, dedi...

Patron gittikten sonra, Sarıbıyık tekrar inşaatın başına döndü. Tam Halo'nun yanından geçiyordu ki, Halo dayı tuttu onu kolundan:

— Baa bak, dedi. Bundan sona ev parası ikibuçuk da yok. Ben bege söyledim, heç almam, almadım da dedi...

Sarardı Sarıbıyık'ın yüzü, bıyıkları gibi oldu. Yavaş konuştu Halo dayı:

— Hadi seni bi daha irezil etmeyim, dedi, varsın o geçen hafda aldığın para gursağında galsın amma, bundan sona bi guruş yok...

Sarıbıyık, daha fazla duramadı orada, kahveye gitti...

* * *

Ne Halo dayı'nın, ne de İdiris'in hayatlarında en küçük bir değişiklik olmaksızın İstanbul kışa giriyordu... İdiris o pazar da gitti Durmuş'un yanına. Ama Durmuş yine beton dökmeye gitmişti. Öyle bir ekibe katılmıştı ki Durmuş, hemen hemen her gün beton döküyorlardı. Arada bir, yağmurlu günlerde gitmedikleri oluyordu amma, o günler de İdiris işte çalışıyordu...

Geceleri yatarken çıkardıkları, kıldan yapılmış kazaklarını artık giyip öyle yatıyorlardı. Kapıya da boydan boya kalın bir bez çakmışlardı amma, kapıdan girip, antreden olduğu gibi aşağıya dönerek gelen ayaz, gece yarısından sonra iliklerine işliyordu. Her gece, soğuktan uyandıkları anda, baba oğul, tandır lâfı ediyorlardı. Bir ara tandır kurmayı düşündülerse bile, onun için gerekli olan yorgan, kimbilir bu şehir yerinde kaç liraydı. Yorganlarının altına, birkaç çimento torbası kâğıdı daha koydular, hattâ yatarlarken üzerlerine de bir kaç tane çimento torbası kâğıdı yaydılar. Fakat yine de üşüyorlardı.

— Oğul, diyordu Halo dayı, ısınmak içun altın toprak olacak, bunun altı dökme çımanto... Amma napacan, sıkacan dişini, nasıl ossa yaz gelecek, hem şurda da ne galdı ki... Bi gelsin yaz, atarık o zaman üsdümüzden bu yorganları, sona, su da dökünürük bol bol... Hele hele hıyar da çıkarsa, accık yoğurt, accık hıyar, biliyon mu, o zaman yimek derdinden de gurtuluruk... Golay deel oğul öküz parası gazanmak...

Bir akşam baba oğul eve geldiklerinde, onları karşı apartmanın kapıcısı durdurdu:

— Dur hele dayı, dur, dedi. Böğün burya iki dene belediye mamuru geldi, size bi kâat bıraktılar...

Anlamadı Halo dayı:

— Ne ki o belediye? diye sordu.

Kapıcı, kâğıdı uzatırken:

— Belediye belediyedir dayı, yâni ya hökümat... dedi.

Halo dayı, —hükümet— lâfını duyar duymaz korkmaya başladı. Köyden bilirdi. tâ Mescitli'den hükümetin ne olduğunu. Hükümet asker isterdi, yol parası isterdi, vergi isterdi, şahit isterdi...

— Eee, dedi kapıcıya, bizim çağa esgerliğini yapdı geldi, yol parası disen, bizim kövün yolu yok, sona şahitlik içunsa, biz bişe ne gördük,

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

ne duyduk, ne de bilirik, hökümat bizi niye arar ki?...

Kapıcının cevabını beklemeden korkarak sordu tekrar:

— Candarma mıydı gelenler?

— Yok be dayı, belediye zabıta memuru.

— Nedecekmiş bizi?

Okumaya başladı kapıcı:

— Bakın ne yazıyo burda, diyo ki, bu bitmemiş apartumanın zemin gatında yatanlar, dayreye gadar gelin, sizinle gonuşacaklarımız var...

Halo dayı heyecanla sordu:

— Candarma garagolundan mı çağırıyorlar?

— Haayır, dedi usanık usanık kapıcı, jandarma karakolu falan değil, belediyeden, yâni siz belediye sarayına gedeceksiniz...

— Saray?

— Saray ya, hani Fatih'e varmadan, gocca bi bina...

— Fatih?

Kapıcı kızdı, kâğıdı verdi Halo dayının eline:

— Alın, naparsanız yapın, dedi, girdi içeriye.

Halo dayı ve İdiris, kalakaldılar yolun ortasında. Halo dayı, hükümetin kendisine yazmış olduğu ince kâğıdı elinde tutuyor, aptal aptal oğlunun suratına bakıyordu. Okuyamadığı, kara kara harflere baktıkça, korkusu daha çok artıyordu. İdiris'e sordu:

— Nedecekleı bizi oğul?

— Bilmem ki buba.

— Getmesek, candarmaynan mövcutlu ederler mi acep?

— Bilmem ki buba...

Kâğıt Halo dayının elinde, zemin kata indiler. Dün akşamdan birazcık haşlanmış patatesleri vardı amma, ne Halo dayı elini sürebildi sarı sarı patateslere, ne de İdiris. Yorganlarının üstünde kara kara düşünüyorlardı.

İdiris:

— Bizi döverler mi acep buba?

— Niye döveler oğul, n'apdık ki, gız mı gaçırdık sana, yoğsam harman mı yakdık, eşgiya da dutmadık evimizde, niye dövsünler?

— Sen ihdiyarsın diye belki seni dövmezler amma, beni döverler buba.

— Niye seni dövsünler?

— Eee, gencim buba, derler, dayak bu ehdiyara yakışmaz, yakışsa yakışsa bu gencine yakışır, yıkın yere, furun ayağına elli dene deynek...

Halo dayının içi cız etti oğlu böyle konuşunca:

— Yok oğul, seni de dövmezler, dedi.

— Ya döverlerse?

— Ben dövdürmem...

— Seni dinnemezler ki buba.

— Hele, dedi Halo dayı, sonra patatesleri döktü bir kabın içine.

(Basın: 60872 - A - 201212 — 135)

Akbaba

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş.

Sonra, iri bir tanesini soyarak tuzla beraber oğluna uzattı:

— Yi hele yi... Bubam derdi ki benim, sabahı bekle, sıkma datlı canını, çünküme sabahları gün yeniden doğar... Doğsun hele oğul gün, baalım ne gösderdecek?...

Halo böyle dedi amma, patatesten bir lokmacık olsun ağzına atamadı. Oğlunun yarım bıraktığı patatesi yemeye çalıştı, lokma, ağzında büyüdü, büyüdü, bir çığ oldu sanki. Yutmak için su içmek zorunda kaldı. Gözleri oğlunun üzerindeydi. Onun, kalın çoraplar içerisindeki ayaklarına bakıyordu. Kimbilir, belki de değneklerin oraya ineceğini düşünerek gözü oraya kayıyordu. Halo dayı, ekmeği naylon torbanın içine sardıktan sonra:

— Hadi İdiris, isdersen şu yakındaki gayfeye gidek, ordan birine sorak, belki bilirler, dedi...

Acı haberin ne olduğunu öğrenebilmek için âdeta koşarcasına kahveye geldiler. Halo dayı, kravatlı birini gözüne kestirdikten sonra, onun yanına yanaştı ve:

— Efendi oğul, dedi, biz ikimiz de kör cahılık şu kâatda ne diyor, bi oku hele dayına...

Kravatlı adam, kâğıdı eline aldı, baş tarafını okudu, son tarafını okudu, sonra da:

— Amca, dedi, sizi belediyeden çağırıyorlar, hakkınızda bir zabıt tutulmuş.

— Zabıt mi tutmuşlar?

— Zabıt zabıt, yâni tutanak...

— Tutanak?

— Tamam, tutanak... İşte siz evde olmadığınız için tutanağı size tebliğ edememişler, onun için sizi belediyeye çağırıyorlar.

— Niye çağırıyorlar?

Kravatlı adam:

— Tutanak için, dedi.

— Napacaklar bizi?

— Bilmem ki...

Halo dayı, kimsenin duymayacağı bir sesle:

— Acep bizi orda döverler mi dıen oğul? diye sordu.

— Niye dövsünler? dedi kravatlı adam. Galiba sizi bir iş için çağırıyorlar, dışarıya su mu akıttınız, yoksa belediye yasaklarının birine mi uymadınız, işte çağırıp bunu söyleyecekler...

Halo dayı yine tatmin olmamıştı, anlamamıştı çünkü... Belediye neydi, belediye yasakları neydi, zabıt neydi, hiçbirini bilmiyordu ki...

— Sağol oğul, dedi.

Tekrar kahveden çıktılar. İdiris yolda sordu:

— Gabahatımız neymiş buba, yassak bişe mi yapmışık?

— Yapmışık galiba oğul... Amma neyi yapmışık?

Tekrar odalarına geldiler. Nedense bu gece onlara daha soğuk geldi bu yerin altındaki beton oda. Biraz daha bu kâğıt üzerinde konuştular, ondan sonra yorganlarının içine girdiler. Halo dayının niyeti, bu artan patatesin üzerine biraz yağ döküp, yarına yemek olarak hazırlamaktı ama, vazgeçti, kimbilir yarın neler olacaktı. O belediye denen adam, Halo dayı ve İdiris'e ne oyunlar oynayacaktı? İdiris pek fazla düşünmedi, yalnız bir ara içinden:

«Hani eyicene de tavlanmışdım, yarın bi dayak yirsek, getdi bizim etler» dedi...

Halo dayı ise, sabahadek uyuyamadı. Yarım yorganın içinde, bir bu yana döndü, bir öteki yana. Sıtı bir açık kaldı, bir kapalı... Sonra kalktı, yorganın yarısını duvardan tarafa vererek oturdu. Her zaman yaptığı gibi, kalın bir sigara sardı, koynundan kavını çıkardı, tutuşturdu. Dumanı ta ciğerlerinin içine dek çekerek, tekrar verdi... Bir daha, bir daha çekti verdi, hayır sigara da avutmadı onu... Acaba yarın ne yapacaklardı kendini, oğlunu?

(Devamı var)

ALGO

Ağrılarda ve GRİP'te

Lokman

ALGO

(Ajans Tek: 72/262 — 136)

" ARANIYOR " Yarışması

Sevgili okurlarımız,

Bildiğiniz gibi «ARANIYOR» Yarışması sona ermiştir. 15 Eylûl cuma akşamına kadar elimize geçmiş olan cevapların doğruları tasnif edilmektedir.

Bu doğru cevaplar arasında çekilecek kur'a sonucu armağanlarımızı kazanacak okurlarımızın adlarını gelecek sayılarımızda yayımlayacağız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

Her nevi kalem için en iyi mürekkep

Quink

Parker

Quink

PARKER

SUPER Quink

(İlâncılık: 8722 — 137)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hile

Önlerindeki bir bardak suya bakarak «Yüzersin - Yüzemezsin» tartışmasına girişen iki deliden biri:

— Ortaya bir frank koy, dördüncü kattan atlayayım, deyince:

— Tamam, dedi diğeri. Çık bakalım dördüncü kata!

Arkadaşı çıkıp seslendi yukardan:

— Tamam altıma tut suyu...

— Tuttum.

Çatıdaki kendini boşluğa bıraktı, fakat bardağın iki metre ötesine düşüp öldü. Bir franklık bahsi kazanan arkadaşı:

— Bardağa düşse de olacağı buydu zaten, diye söylendi. Yüzme bilmiyordu ki...

— Dur bir dakika, geliyorum.. ufak tefeğimi yerleştiriyorum...

Kaybolsa bile

Salla bulunduğu kentin gölünde bir geziye çıkan turist, havanın kararmasından ürkerek kürek çeken yerliye sordu:

— Bunca yıllık meslek hayatınızda hiç tehlike geçirdiğiniz oldu mu?

— Oldu tabii, diye cevap verdi adam. İki kere fırtınaya tutulduk, ikisinde de alabora olduk!

— Yolculardan kaybolan oldu mu?

— Yoo, o bakımdan pek emindir buralar, dedi salcı. Son kazayı daha dün geçirdim. Dalgalara kapılan bir kadın yolcum kayboldu, aradan daha iki saat geçmeden kocası gidip cesedini Kayıp Eşya Bürosu'nda buldu!

Can güvenliği

Korsika'daki kuraklığı görünce gözlerine inanamayan yabancı, kapı önünde uyuklayan yerliyi uyandırarak sordu:

— Hiç yağmur yağmaz mı buralara?

— Yağmur mu?... Ne gezeeer, diye içini çekti adam. Burada yirmi yaşına basan ördekler bile yüzme bilmezler de, günün birinde yağmur yağar, su birikintisine düşerlerse boğulmasınlar diye yirmibirine basan ördeğe, yüzmeyi çamaşır leğeninde öğretiriz!

— Tanıdım... Lili bu!..

Ölçü

Akıl Hastanesinden kaçarak bir otele kapağı atan iki deliden biri onuncu kat penceresinden ıslak caddeye bakarak:

— Yatmadan önce birer banyo yapsak iyi olur, dedi. Haydi gel, şu havuza bir dalıp çıkalım.

Sonra arkadaşına cesaret vermek için ceketini çıkararak kendisini boşluğa bırakıp, asfalta sırtüstü seriliverdi.

Daha akıllıca olan ikincisi mayosunu giyerek pencerenin dışına çıktı, kendisini boşluğa bırakırken:

— Biraz daha ileriye atlamalıyım, diye söylendi. Onun yüzdüğü yere düşersem başımı havuzun dibine çarpabilirim!

Gaf

Ünlü iş adamı, genç memurlardan birine akşam yemeğine dâvet edilmişti. Yemekten sonra, memur, direktöre bir kadeh konyak içmesi için ısrar etmişse de, direktör her seferinde bu ısrarı reddetmişti. Misafir gittikten sonra kadın kocasına sordu:

— Ne büyük bir gaf yaptığının farkında mısın? Evde ağza konacak bir damla konyak olmadığını bilmiyor musun? Masanın altından her teklifinde ayağına indirdiğim tekmelerin anlamını da mı anlamıyorsun?...

— Hayır, dedi eşi. Benim ayağıma tekme filân atmadın ki sen.

Yazısız

Kaynana!

Bir Hint şehrinde genç bir kadın kocasına bağırıyordu:

— Aman koş, bir kaplan anneni kaptı!...

Kocası yerinden kımıldanmadan sükûnetle cevap verdi:

— Kaplan ne yapacağını bilir, benim ona yardım etmeme hacet yoktur!

Dostluk

İki arkadaş arasında:

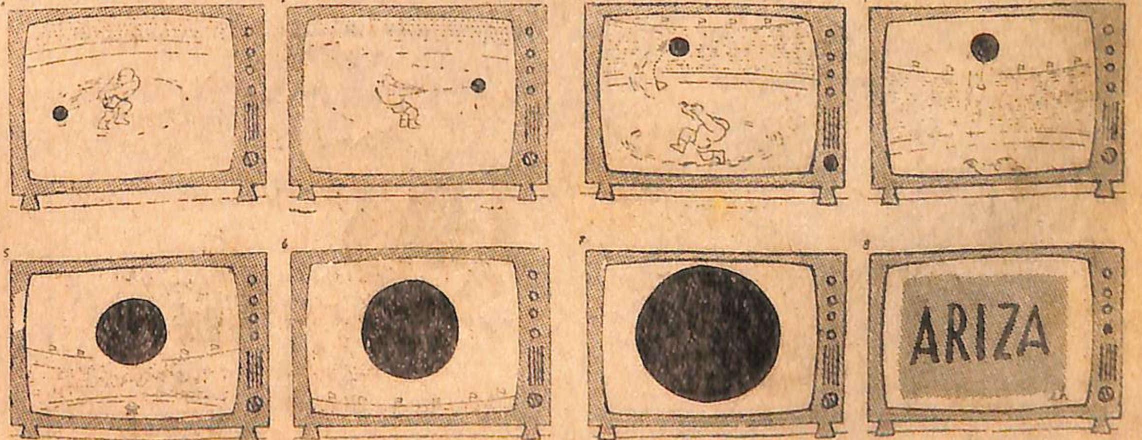
— Seni bir dost olarak kabul edebilir miyim?

— Tabii.

— Öyleyse bana beşyüz frank ödünç ver.

— Ne yazık ki veremem... Çünkü bu dostluğumuza son verir, halbuki dostluğumuz beşyüz franktan çok daha değerlidir.

— Öyleyse bin frank ver!

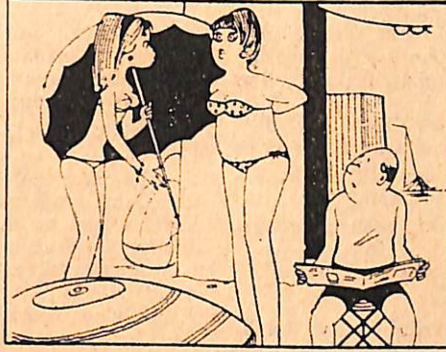

Yazısız

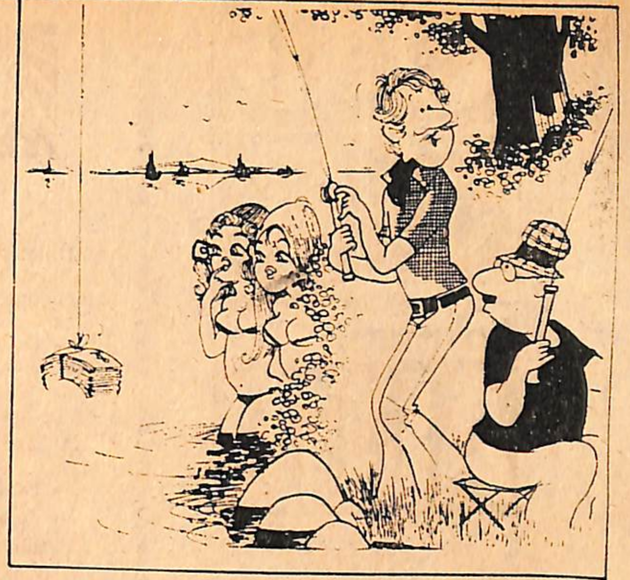
Dünya Karikatürleri

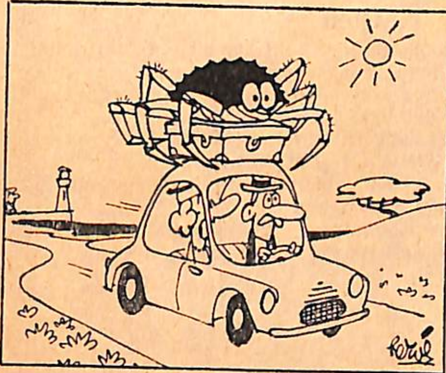
YAZISIZ

—BU KADAR KÜÇÜK MAYO GİYDİĞİMİ GÖRENLER PARA SIKINTISINA DÜŞTÜĞÜMÜ SANACAKLAR!

—EEE, HERKESİN KENDİNE GÖRE BİR AVLAMA USULÜ VARDIR!

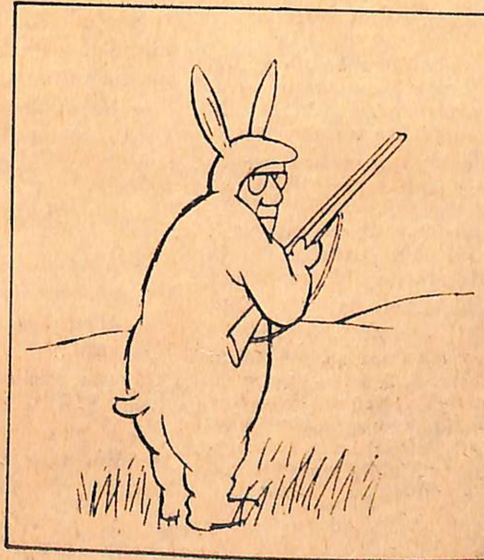
—BAVULLARI TUTTURACAK BAŞKA ŞEY BULAMADIN MI?

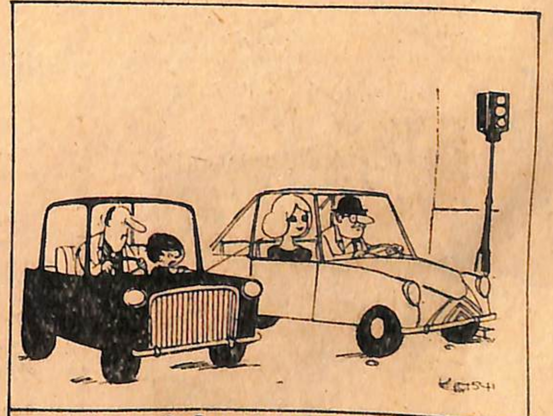
—ÇABUK MAYONU GİY, BU SİNEKLERİ KOVMAKTAN BIKTIM!..

—NE Mİ ARIYOR? NE OLACAK, GÖZLÜĞÜNÜ TABİİ!..

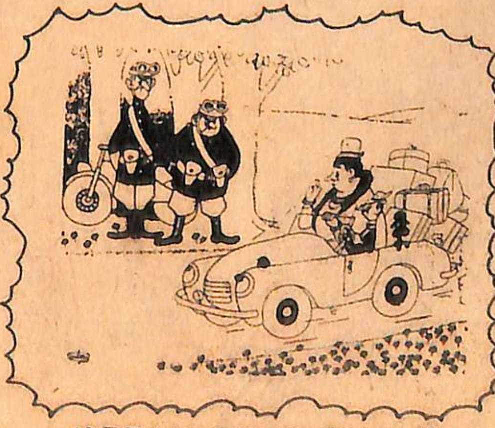
YAZISIZ

—YANINA ŞİŞİRME LASTİK BİR KADIN OTURTMUŞ, AKLINCA FİYAKA YAPIYOR!

—ŞEF, İZCİLİĞİN HOŞ TARAFLARINI KEŞFETMİŞ BULUNUYORUM!

—MERAK ETME, BEN ONLARI İDARE EDERİM!.

YAZISIZ

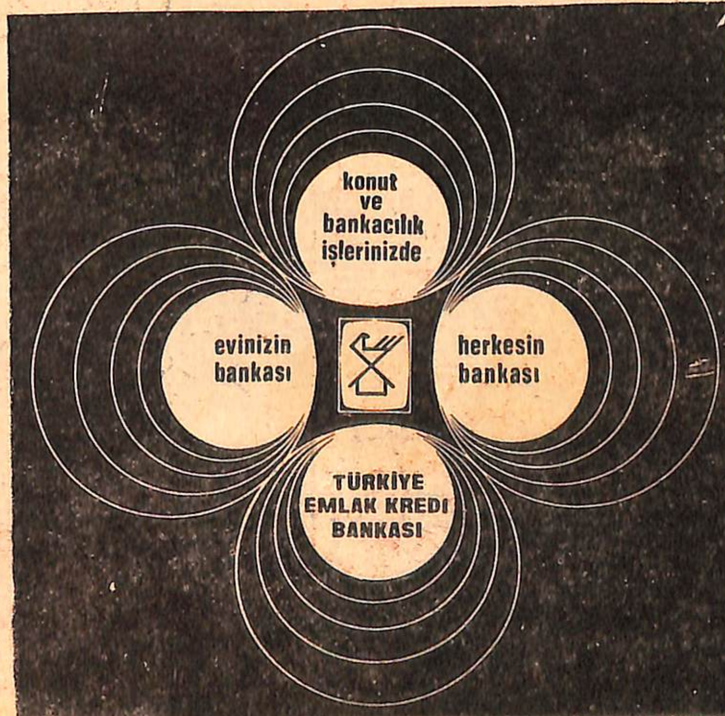
(Moran : 1867 — 138)

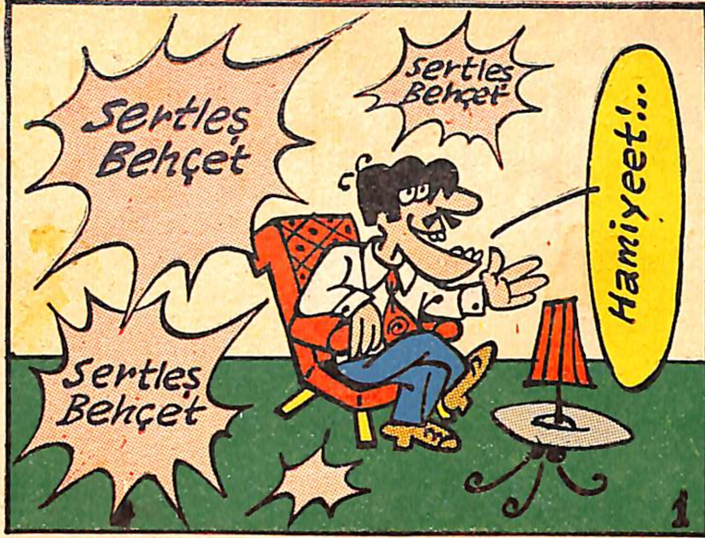
(Basın: 60686 . A . 21458 — 139)

(Basın: 60686 . A . 21458 — 139)

(Basın : 60848 . A . 20167 — 140)

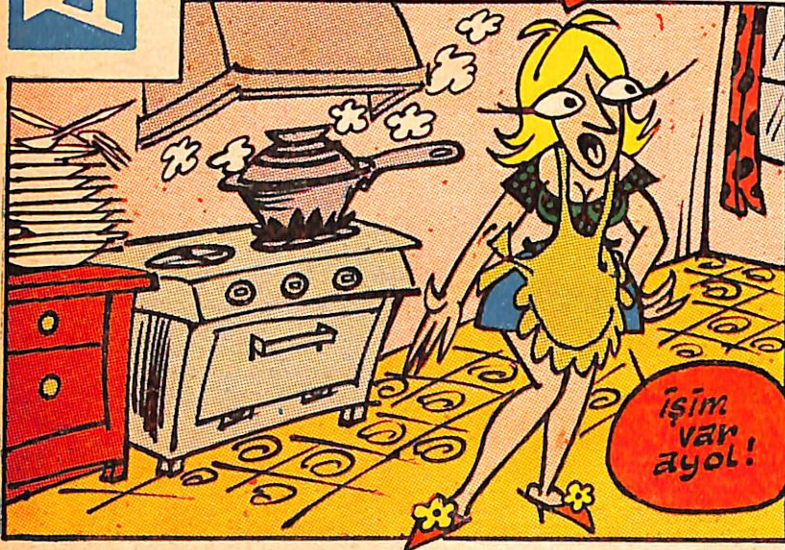

Behçet Sertleşiyor

ZEKİ

Kaç gündür Behçet bu sesleri dinliyor pek üzerinde durmuyordu. Karısı Behçet'in bir isteğine ters cevap verince durum birden değişti...

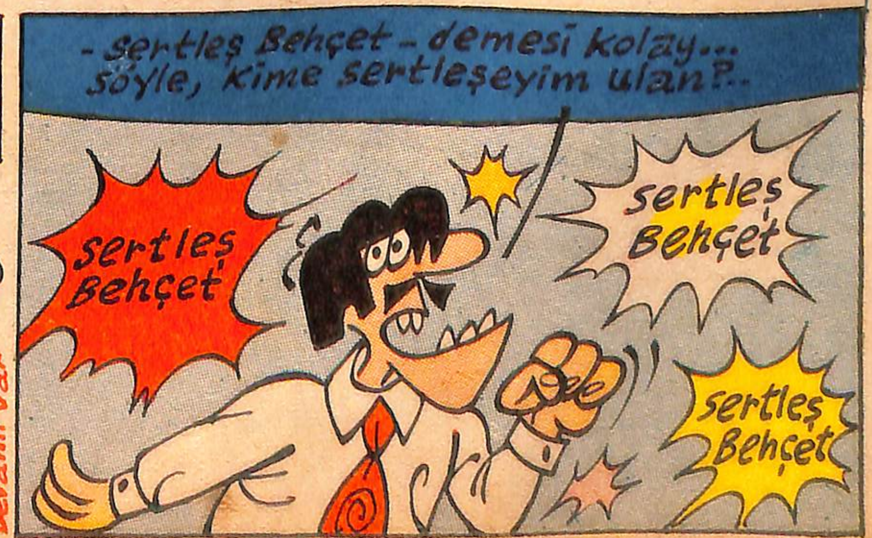

Devamı var